
Střez se nestvůr,
které jsme stvořili
ŠTÍT VRABCŮ
Překlad
Hana Netušilová
Kristýna Vítková
DEVNEY PERRY
FRAGMENT

Štít vrabců

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Devney Perry
Štít vrabců – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ŠTÍT VRABCŮ

ŠTÍT VRABCŮ

DEVNEY PERRY

Přeložily Kristýna Vítková a Hana Netušilová

FRAGMENT

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, místa a události jsou dílem autorčiny fantazie nebo jsou použity v rámci fikce. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, živými či mrtvými, je čistě náhodná.

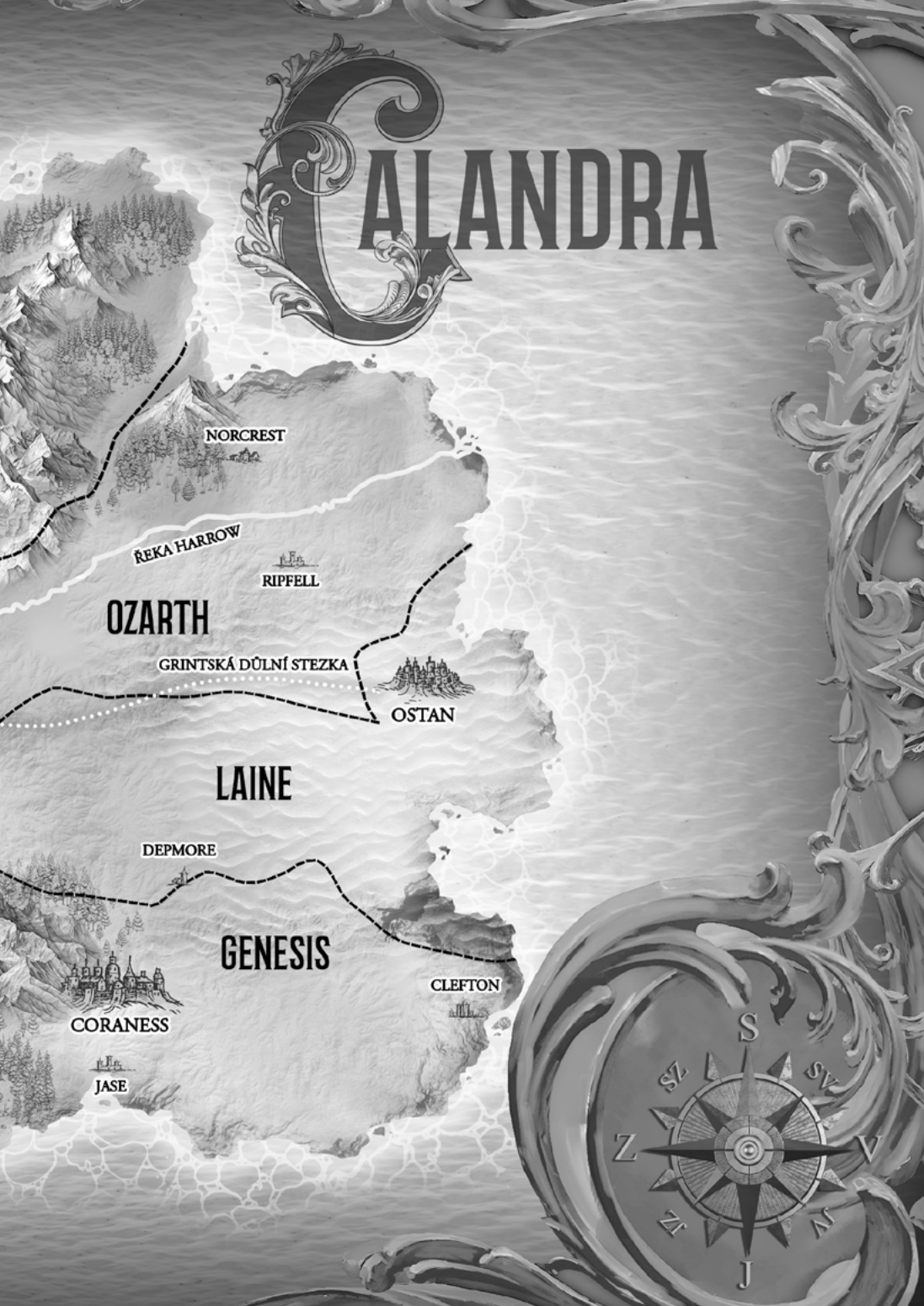
Shield of Sparrows Copyright © 2025 by Devney Perry LLC All rights reserved.
Translation copyright © Kristýna Vítková, Hana Netušilová, 2026
This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency c/o Entangled Publishing, LLC
E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2026

ISBN: tištěné verze 978-80-253-7926-4
ISBN e-knihy 978-80-253-7927-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7932-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7933-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Postavám, které přišly před námi.
Příběhům, které nás dovedly až sem.
Šancím, které využíváme.
Snům, za kterými se honíme.
Věřte svým křídlům.

Štít vrabců je napínavý romantický fantasy příběh odehrávající se ve světě vražedných nestvůr a smrtících nástrah. Proto obsahuje prvky, které nemusí být vhodné pro všechny čtenáře, včetně boje, násilí, krvavých scén, smrti lidí a zvířat, zranění, nemocí, hospitalizace, žhářství, konzumace alkoholu, sexu a vulgárního jazyka, se zmínkami o otravách a obchodování s lidmi v pozadí příběhu. Pokud jste na taková témata citliví, měli byste to vzít na vědomí. A nyní pozvedněte meč a připravte se na nový svět…

ELLDER
TREOW
FREZAN
RAVALLI
ASHMORE
TURAH
PERRIS
WESTOR
SKANSHON
MARIXMORSKÝ
OCEÁN
KRISENTHSKÁ
ÚŽINA
EMRIST
ROSELSKÝ ZÁLIV
ROSLO
ARANY
SALTMORE
QUENTIS
EVONSKÁ
ROKLE
KOLMBERG

CALANDRA
NORCREST
ŘEKA HARROW
RIPFELL
OZARTH
GRINTSKÁ DŮLNÍ STEZKA
OSTAN
LAINE
DEPMORE
GENESIS
CLEFTON
CORANESS
JASE
S
SZ
SV
Z
V
JZ
JV
J

Jedna

Co kdybych skočila?

Balancovala jsem na okraji strmého útesu, vydána na milost a nemilost tomuto světu, a prsty bosých nohou jsem zarývala do hlíny. Silnější poryv větru by mě mohl strhnout a stačil by sebemenší otřes půdy, abych spadla.

Nebo vzlétla.

Co kdybych skočila? Záleželo by na tom?

Ne. Nikomu na mě nesešlo. Nebyla jsem ta správná princezna z Quentisu.

Dvanáct metrů pode mnou se vlny tříštily o šedou skálu a vytvářely bílý pěnový závoj. Chtěla jsem skočit. Chtěla jsem se ponořit do modrého oceánu. Chtěla jsem aspoň na jediný, bohy prokletý okamžik přetrhnout pouta očekávání.

Jenže to bych přišla pozdě. A jestli se opozdím, budu v pořádném maléru.

Kdybych zmeškala schůzku s turanskými válečníky, Margot by mi nakopala zadek. Takže žádné skákání. Zvlášť dneska.

Pomaličku jsem ustupovala z hrany útesu. Takové pokušení.

Samozřejmě že mě na tohle fiasko nepotřebovali. Mae hosty bez námahy okouzlí.

To ona byla ta správná princezna.

Moji nevlastní sestru celý život vychovávali přesně pro tuhle chvíli. Na dnešní představení. Dřív nebo později se stane turanskou královnou, ale teď měla šanci se ještě před svatbou s korunním princem, která se bude konat později tohoto roku, setkat s některými svými budoucími dvořany.

Moje přítomnost? Zcela nepodstatná.

Jenže jsem netoužila naštvat Margot, svoji nevlastní matku, a otce. Možná jsem nebyla jeho oblíbená dcera nebo zbožňovaná princezna, ale přesto jsem měla královský titul. A dnešní úkol byl jasný. Ukázat Turanům, jak mohou naše koruny zářit.

Ramena mi poklesla, zatímco jsem krok za krokem couvala do bezpečí. Chodidla se mi cestou k odkopnutým šedým střevícům bořila do trávy. Ale než jsem do nich stačila vklouznout, dusot kopyt odvedl moji pozornost k silnici.

Hluk sílil – bezpochyby se blížil jezdec, kterého pro mě nejspíš poslali.

„Zatraceně." To už bylo tak pozdě?

Margot u snídaně nezavřela pusu, a když vypočítávala body programu před setkáním s Turany, poslouchala jsem ji sotva jedním uchem.

Vojáci přijeli včera až po setmění, takže elitní válečníci zmeškali večeři i vhodný čas pro audienci. Záměrně?

Nejspíš.

Neměla jsem jim to za zlé. Ani to, že od té doby nevylezli z přiděleného křídla paláce. Buď odpočívali po náročné cestě přes Krisenthskou úžinu, nebo se vyhýbali okázalým královským ceremoniím. Ale stejně k té podívané dojde, ať se mi to líbí, nebo ne. Nastal čas, aby Mae zazářila.

A zatímco Turané dělali to, co turanští válečníci nejspíš dělají, když navštěvují cizí království, sestru připravovali na velkou hostinu.

Koupali ji a hýčkali. Masírovali ji vonnými oleji a ošetřovali nejlepšími pleťovými toniky na kontinentu. Oblékali ji do šatů, jejichž ušití trvalo švadleně celý měsíc.

Mae. Všechno se točilo kolem Mae.

Pochybovala jsem, že hosté budou mít zájem o výšivky a krajky, ale co jsem mohla vědět? To Mae byla jejich budoucí královna, ne já. Mojí jedinou povinností bylo se ukázat.

Včas.

V Margotině litanii během snídaně to byl jediný okamžik, kdy zmínila mé jméno.

Ne, aby ses zpozdila, Odesso.

Nechodila jsem vždycky pozdě. Obvykle se to stávalo, ale ne pokaždé. A v polovině případů si toho nikdo nevšiml.

Vklouzla jsem nohou do tmavě šedého střevíce a nadzvedla stejně barevnou sukni, abych si nazula i ten druhý, takže když se na horizontu kopce svažujícího se k útesu zjevil jezdec, stála jsem v trávě bezpečně obutá.

V sedle se hrdě nesl Banner s pečlivě učesanými krátkými vlasy. Ani jeden světle hnědý pramínek nevybočoval z řady. V obličeji měl prázdný výraz.

V dobrém smyslu? Nebo jsem měla malér, protože musel nechat generálských povinností, aby pro mě dojel?

Můj snoubenec přitáhl otěže a přiměl hnědého hřebce k zastavení.

Plynulým pohybem seskočil ze sedla a velitelským krokem vedl koně směrem ke mně.

„Princezno," pozdravil rázně. Nespouštěl ze mě hnědé oči, ale v koutku mu pobaveně cukalo.

„Už jsem byla na odchodu," mávla jsem rukou. „Přísahám."

„Předtím nebo potom, co jste mě zaslechla přijíždět?" vyklenul obočí. „Přijdete pozdě."

Přijdu pozdě. To znamenalo, že jsem se ještě neopozdila. Zatím. *Uf.*

„Slíbila jsem, že dorazím včas," řekla jsem. „Nemusel jste pro mě jezdit."

„No, vlastně jsem si vyjel na projížďku."

„Aha." Takže si možná nikdo nevšiml, že jsem opustila palác. Mohla bych se proplížit zpátky bez povšimnutí a pospíšit si s převlékáním.

Banner už byl vyšňořený ve formální uniformě. Zlaté knoflíky na modrozeleném kabátci se blýskaly stejně jako palácové věže v dálce. Svoje oblíbené vrhací nože měl připevněné ke koženému opasku. Otec si oblékne skoro stejnou uniformu, ačkoli dá přednost meči. To Maeiny šaty byly ušity z mnoha vrstev akvamarínové a blankytně modré látky a Margot si nejspíš vezme svoji charakteristickou královskou modř.

Moje šaty budou šedé. Stejně jako všechny ostatní, které mám ve skříni.

Jednoho dne, až mi Margot přestane vybírat garderobu a nebudu muset snášet otcovy kritické pohledy u každého jídla, si obléknu něco červeného. Nebo zeleného. Nebo černého. Nebo žlutého.

Prostě jakoukoli barvu, jenom ne šedou.

„Víte, dění ve městě byste mohla sledovat ze svého okna, místo abyste se vlekla celou cestu pěšky až sem," poznamenal.

„Odsud je lepší výhled."

Slunce se v Bannerových očích odráželo jantarovými paprsky, jejichž živá barva kontrastovala s hnědou barvou duhovky. Tyhle světlejší žilky ve tvaru hvězdy kolem zornice byly znakem všech, kteří se narodili v Quentisu.

Zalétl pohledem k paláci a následně k městu Roslo, které se táhlo podél pobřeží pod útesem.

Bílé domy v odpoledním světle prakticky zářily.

Ulice hlavního města překypovaly lidmi i vozy. V docích se tísnily lodě a chladné vody zálivu se v jasných slunečních paprscích tyrkysově třpytily. Na palácových věžích se třepotaly stejně barevné quentiské vlajky. Na největší z nich byl vyšitý královský erb – luk s propletenými listy a stébly obilí.

Otec považoval výhled z balkonu trůnního sálu za jedinečný, ale já se na město mnohem raději dívala odsud.

Palác byl mým domovem, ale tahle skalní stěna mi poskytovala útočiště. Bylo to jediné místo, které nečpělo odsouzením, a na každém rohu nestály stráže připravené nahlásit Margot jakýkoli můj prohřešek.

Tady jsem cítila slanou vodu. Z trhů na náměstí se nesla vůně jídla a koření. V klidných dnech jsem slyšela hluk z doků a křik v ulicích. A když jsem měla čas, brávala jsem si s sebou skicák, abych zachytila různé výhledy.

Banner se zastavil pohledem u tří dřevěných lodí, jejichž plachty v barvě lesní zeleně mírně kontrastovaly s tyrkysovými akcenty quentiského loďstva.

„Už jste je viděl?“ zeptala jsem se. „Turany?“

„Ještě ne. Ale právě jsem mluvil s vaším otcem.“ Zatnul čelist. „Informoval mě, že s vojáky přicestoval Guardian.“

„Strážce.“ Poklesla mi čelist a sevřel se mi žaludek. „*Ten* Strážce. On je tady? V Roslu?“

„Očividně,“ ucedil Banner.

K čertu. To nevěstilo nic dobrého. A taky to byl důvod, proč si můj snoubenec vyjel na projížďku.

Možná jsme se nemilovali a nejspíš jsme nemohli být považováni ani za přátele, ale pár věcí jsem se během našeho zasnoubení o Bannerovi dozvěděla.

Otci byl neotřesitelně věrný. Miloval status, který se pojil s jeho hodností generála a se zasnoubením s princeznou. A nenáviděl Guardiana.

„To je mi líto,“ natáhla jsem ruku, ale mávnutím ji odmítl a prohrábl si vlasy. „Zúčastníte se audience?“

„Jsem králův generál. Co myslíte?“

To bylo vážně tak těžké říct *ano*?

Možná se mnou po svatbě přestane jednat jako s dítětem. Nicméně vzhledem k patnáctiletému věkovému rozdílu jsem si tím nebyla tak jistá.

Banner si promnul hladce oholenou a rozzlobeně zaťatou čelist.

„Modlete se ke Carině, abych zachoval klid."

Budu se modlit k bohyni míru, aby nás dneska provázela všechny.

„Ale pomsty se dočkám," pokračoval spíš pro sebe. Najednou se ten chladný a rozvážný muž, který se měl stát mým manželem, změnil. Tělo se mu třáslo vzteky a zatínal ruce, jako by ho svrběly touhou vytáhnout nůž. „Přísahám."

„Bannere," varovala jsem ho. „Jestli je tu s Turany, pak přijel na otcovo pozvání. Není ta pravá chvíle. Nemůžete na něj zaútočit, zatímco –"

„Myslíte, že to nevím?"

Trhla jsem sebou, když mi zařval do obličeje. Nebylo to poprvé, kdy si na mně někdo vylil vztek. Ani naposled. Dávno jsem se naučila, že snadnější je ustoupit. „Je mi to líto."

„Moc dobře si uvědomuju, že nemám na vybranou. Musím stát stranou a přivítat *hosty* v našem království. Musím dorazit do trůnního sálu a setkat se s tou špínou, která zničila moji rodinu. Zasloužil bych si dostat jeho hlavu na talíři, a přesto nemůžu nic dělat. Nic. Vím moc dobře, že teď není ta správná chvíle, Odesso."

Mlčky jsem poslouchala, jak syčí moje jméno. „Přijdete pozdě," vyštěkl.

„Máte pravdu," přikývla jsem a sklopila oči k jeho naleštěným jezdeckým botám.

Banner vydechl a sebral se. Pak mi prstem zvedl bradu a donutil mě pohlédnout mu do očí. Hněv pomalu vyprchával. „Omlouvám se. Jsem frustrovaný."

„To je pochopitelné."

„Chcete, abych vás vzal zpátky? Můžu se na zbytek projížďky vykašlat."

„Ne." Pousmála jsem se. „Jen pokračujte dál. Půjdu pěšky."

Kdybych byla na jeho místě, nejspíš bych si taky potřebovala provětrat hlavu.

Proč ho otec nutil, aby se zúčastnil dnešní audience? Moc dobře věděl, že mu Guardian zabil bratra. Dostali se v Turahu do sporu o ženu a jejich boj skončil smrtí. Když se zpráva o vraždě donesla do Quentisu, Bannerovu matku to zlomilo tak, že si v loňském roce vzala život.

Otec očividně dokázal být k milovanému generálovi stejně bezcitný jako ke své starší dceři.

„Uvidíme se později," rozloučil se Banner. „Nezpozděte se, princezno."

Pohladil mě kloubem prstu po tváři, načež se vrátil ke svému koni a vyhoupl se do sedla. Bez ohlédnutí vyrazil ke vzdálenějším kopcům a širokým polím, která obklopovala Roslo.

Počkala jsem, dokud nezmizel z dohledu, a pak jsem se s povzdechem vydala po vyšlapané stezce, jež mě dovede k zadní bráně do paláce. Odsud jsem mohla proklouznout bočním vchodem a po schodech rovnou do čtvrtého patra.

Ke svým šedým komnatám.

Maeiny pokoje byly světle modré, jak se slušelo na panenskou nevěstu, která se brzy provdá za prince a naplní svoji roli v souladu s obchodní smlouvou, jež udržovala všech pět království Calandry v míru.

Byla Vrabec.

Jenže Mae měla k mírumilovnému, křehkému ptáčkovi daleko. A rozhodně nebude o svatební noci panna. Přišlo mi vtipné, že stráže nikdy nehlásily její odchody a příchody, když spávala s jejich kapitánem.

Ještě jednou jsem se ohlédla k okraji útesu a otevřenému oceánu za ním.

Co leželo tam v dálce? Mae to zjistí. Po svatbě odpluje do Turahu. „Šťastný spratek."

Nikdy jsem na Mae nežárlila. Byla otcovou oblíbenou dcerou, a když nadešel čas vybrat Vrabce, nikoho nepřekvapilo, že si zvolil ji. Vždyť byla Margotinou pýchou a radostí. Měla matku, zatímco mně zbyl jenom stín. A přesto jsem jí nikdy nezáviděla, ani jednou.

Až doteď.

Protože brzy odjede a pozná kraje za bránami Rosla a břehy Quentisu.

Bude se mi po ní stýskat. Patřila ke mně od chvíle, kdy mi bylo pět let a Margot mi ji poprvé vložila do náruče. Neustále jsme se praly a bez ustání mě trápila. Nebyla milá ani vděčná. Představovala obří osinu v zadku, ale byla to moje sestra.

Bude mi chybět.

A zároveň jsem se nemohla dočkat, až zmizí.

Možná získám nějakou svobodu, až se rozplyne její stín. Možná ne. Co když jediné chvíle klidu, které po zbytek svého života najdu, budou na tomhle útesu?

Vánek mi zvedl rozcuchané vlasy a strhl uvolněný pramen do úst. Vyplivla jsem ho, ale stejně mi na jazyku ulpěla hořká pachuť hnědé barvy, kterou mi Margot každý týden nanášela na vlasy. Divoké kudrny nikdy

nezůstaly zapletené v copu, bez ohledu na to, jak pevně ho komorné utahovaly. Moje vlasy se daly přemluvit ke spolupráci, jedině když byly mokré.

Oceán mě volal. Zastavila jsem se a otočila.

Co kdybych skočila? Všiml by si toho někdo?

Ne. Tahle princezna nestála nikomu za pohled. V koutcích mi zacukal úsměv.

Rozběhla jsem se k útesu. Běžela jsem rychleji a rychleji, pomáhala si rukama a hnala nohy vpřed, až za mnou vlály fádní šedé šaty. Nepřemýšlela jsem. Neváhala.

V jednu chvíli jsem byla připoutaná k zemi.

V příští už jsem letěla.

Dva

Po špičkách jsem se plížila galerií ve východním křídle paláce. Z promočených šatů mi kapala voda, takže jsem za sebou nechávala mokrou cestičku. Srdce mi bušilo a v žilách mi proudil adrenalin.

Bylo mi šestnáct, když jsem skočila poprvé. Jednoho horkého letního odpoledne se na útes vydala parta služebníků. Pověsila jsem se jim na paty a zpovzdálí sledovala, jak se jeden po druhém vrhají přes okraj.

Než doplavali ke břehu a vrátili se do paláce, sotva jsem posbírala odvahu se k rozeklanému útesu přiblížit. Celé hodiny jsem odhadovala hloubku, než jsem se konečně odhodlala ke skoku. Když jsem dopadla do studené vody a zuřivě kopala, abych se vynořila nad hladinu, zapřisáhla jsem se, že podruhé to neudělám. O týden později jsem na útes vylezla znovu, poté co mě zbrojmistr pokáral za moji neschopnost v lukostřelbě.

Prohlásila jsem ho za svůj.

Byl mojí spásou ve chvílích, kdy jsem se potřebovala cítit statečná, volná a naživu.

Dnes to nebylo poprvé ani naposledy, kdy jsem se vracela do paláce promočená. A bez bot. Střevíce mi sebralo moře, a zatímco jsem se kradla opuštěnou galerií, bosé nohy pleskaly o bílou mramorovou podlahu.

S nastraženýma ušima jsem pátrala po sebemenším zvuku a pomalu postupovala kolem nekonečných tapiserií a nástěnných maleb. Všechno to plížení bylo pravděpodobně zbytečné. Do téhle chodby nikdo nechodil, zvlášť ne Margot.

Neměla ráda tyhle konkrétní obrazy. Na její vkus byly příliš hrůzné.

Všechny zobrazovaly kruxy z minulých generací. Největší fresku namalovali po jejich poslední migraci, která proběhla před téměř třiceti lety. Obrovské, orlům podobné nestvůry se snesly z oblak na Calandru a vyvraždily náš lid.

Vyobrazený kaštanový samec rozetnul svým obludným zobákem muže vedví. Vnitřnosti mu visely z otevřeného zobanu a drápem, ostřejším než

jakýkoli meč, probodl srdce ženy drcené jeho vahou. Ze samcových mohutných špičatých rohů kapala krev.

Margot měla pravdu. Tahle galerie *byla* plná násilí. Jestli jednou přežiju migraci, možná do téhle chodby už taky nikdy nevkročím.

Psalo se, že staří bohové Ama a Oda stvořili v Calandře zvířata jako dar lidem. Společníky, s nimiž se budou dělit o tento svět. Matka a Otec byli na své výtvory patřičně hrdí, takže je zahrnuli chválou a slávou.

Jejich hrdost rozzuřila děti bohů a ty v záchvatu žárlivosti stvořily vlastní zvířata. Šestice nových bohů přivedla k životu dravce podle vzoru původních zvířat, ale jejich variace byly mnohem krásnější. Mnohem mocnější. Mnohem víc smrtící.

Zrodily netvory, aby sloužili jako připomínka lidem i zvířatům, že jsme křehcí a bezvýznamní. A neexistovala obávanější nestvůra než krux.

Když jsem viděla tuhle fresku poprvé, pozvracela jsem se do květináče s kapradím. Ale další migrace byla za dveřmi, takže jsem se nutila znovu a znovu se vracet, dokud se mi z těch scén nepřestal zvedat žaludek.

Až poprvé uvidím letět kruxy, budu připravená na zkázu, které bude lid muset čelit.

Bohové se vážně překonali.

Byli tu netvoři.

A pak byli kruxové.

Podle předpovědí učenců může přijít migrace stejně brzy jako příští jaro. Od nynějška za méně než rok. Na rozdíl od tolika jiných jsem měla luxus v podobě tlustých palácových zdí.

Odtrhla jsem oči od fresky, zahnula za roh a chystala se k poslednímu úprku ke schodišti, když jsem někoho spatřila. Zastavila jsem o zlomek vteřiny dřív, než jsme do sebe vrazili.

„Omlou-“ Slova mi uvízla na jazyku, zatímco jsem zírala na vosterského kněze. Zajíkla jsem se tak hlasitě, až se to odráželo od stěn, a pomalu ustoupila od otcova vyslance.

Bez mrknutí oka na mě shlížel, protože mě o hlavu i kostnatá ramena převyšoval. Byl oblečený ve vínové róbě, jejíž záhyby mu splývaly po vytáhlé postavě a rozlévaly se kolem kotníků a chodidel, stejně bosých jako moje. Nehty na rukou i nohou měl ztluštělé a rýhované, s tmavě zeleným nádechem. Neměl žádné vlasy ani obočí a jeho kůže byla ledově bledá. Nad tenkými, bezkrevnými rty se klenul orlí nos.

Moje oblíbená komorná tvrdila, že jí ta podivná barva nahání hrůzu, ale byly to jeho oči, z čeho mi přeběhl mráz po zádech. Připomínaly bezedné kaluže bez zorniček, stejně tmavě zelené jako jeho nehty.

Ty oči byly kolébkou nočních můr.

Nezajímalo mě, co si kdo o bratrstvu myslí. Vosterové byli mnohem horší než kterýkoli netvor, jenž se prohánět po pěti královstvích.

Vyzařovala z něj taková moc, až jsem se zapotácela. Vosterská magie kolem nás zapraskala. Působilo mi to závrať. Trochu se to podobalo skoku z útesu, jenže bez konce. Žádná spása pro moje svíjející se vnitřnosti nebo dno propasti pod nohama.

Lidé nebyli stvoření, aby žili tak blízko magii.

Potlačila jsem nutkání vykřiknout, zatímco mě knězova moc škrábala a píchala na kůži.

Voster naklonil hlavu ke straně jako pták a prohlédl si moje mokré šaty. Pak zvedl kostnatou ruku a ukázal na mě prstem. Trhl zápěstím a vyždímal mi vodu z vlasů.

Kapky mi zakroužily kolem obličeje. Proplétaly se, spojovaly a zvedaly, dokud mi nad hlavou nevířila koule čisté vody. Roztáhla se a zúžila do provazcovitého kruhu s volným středem. Pak z vody vyrašily trny, jako by ji něco táhlo ke klenutému stropu.

Stáčela se, dokud z ní kněz nevytvaroval korunu, která se mi vznášela nad hlavou.

Otec říkával, že bratrstvo často užívá magii kapalin, aby předalo vzkaz. Ovládali vzduch, vodu a krev, aby učinili prohlášení.

No, ať tahle vodní koruna znamenala cokoli, nehodlala jsem se kněze ptát, co přesně tím myslel. Vrhla jsem se ke schodišti, vyběhla do prvního patra a brala schody po dvou, promočenou sukni jsem svírala v pěstích. Na odpočívadle jsem se ohlédla.

Knězovy tmavé oči čekaly.

Po zádech mi znovu přeběhl mráz – sevřela jsem zábradlí a přinutila se pokračovat v chůzi. Teprve ve třetím patře mě začal opouštět pocit, že po mně lezou pavouci.

Oprášila jsem si rukávy mokrých šatů, jako bych to mravenčení mohla smést.

Proč mi radši nevysušil šaty než vlasy? *To* by mi opravdu pomohlo. Prakticky jsem cítila, jak se mi vzdouvají kudrny.

Tolik k opětovnému zapletení vlasů za mokra.

Voster byl další důvod, proč jsem nechtěla jít na audienci s Turany.

Kněží navštěvovali palác jen zřídka, ale před šesti dny nečekaně a bez varování dorazil otcův vyslanec. Při každém našem setkání se mi zvedal žaludek.

Co tu vůbec dělá? Možná se bratrstvo doslechlo, že otec najal turanské vojáky. Nebo přijel kvůli Guardianovi.

Vosterové byli nepolapitelní a většinou se lidem vyhýbali. Aspoň jsem si to myslela, protože jsem za celý život viděla jen otcova vyslance, a ten se při svých návštěvách držel v blízkosti paláce.

Nebyla jsem si jistá, kolik vosterů vlastně tvoří bratrstvo. Stovky? Tisíce? V palácové knihovně o nich byla jediná kniha, a ještě k tomu krátká. Velmi, velmi krátká.

Vyslanec se účastnil důležitých politických událostí, významných svateb a královských pohřbů. Nejspíš se měl ujistit, že se všichni chováme náležitě a dodržujeme podmínky magických smluv.

Jednou jsem se ptala preceptora, co vlastně vosterové dělají, kromě ovládání magie kapalin a stvrzování krevních přísah pro krále. Jestli jsou to lidé, kteří se s magií narodili, nebo jsou něčím úplně jiným. Tvrdil, že je to komplikované – což znamenalo, že to neví.

Zdálo se, že otec s vyslancem vychází dobře, ale rozhodně nevypadali jako blízcí přátelé.

Ať byl důvod knězovy přítomnosti jakýkoli, nemohla jsem se dočkat, až nám ukáže záda. S trochou štěstí bude pryč, jakmile turanští hraničáři opustí Roslo, a vrátí se kamkoli, kde to vosterové nazývají domovem. To byla další záhada kolem bratrstva. Nikdo nevěděl, kde žijí.

Jenom z představy města plného vosterů a ulic s domy hnisajícími jejich magií mi bylo špatně.

Zničehonic mě přepadl neodbytný pocit, že mě někdo sleduje. Otočila jsem se a čekala, že za sebou najdu kněze, ale nikoho jsem nezahlédla.

„Jsi paranoidní," zamumlala jsem a vystoupala posledních pár schodů do hlavní chodby ve čtvrtém patře.

„Proč máš mokré šaty?" Margotina otázka mě tak překvapila, až mi ruka vylétla k hrudníku. „A co se ti stalo s vlasy?"

Zasténala jsem. Tolik k pokusu proplížit se nepozorovaně zpátky. *Kruci*.

„Promiňte, Margot."

Tohle byla chyba toho hnusáka – kněze. Normálně bych zkontrolovala, jestli je chodba prázdná, než bych přeběhla po koberci do svých komnat. Místo toho jsem se nechala rozptýlit pichlavým pocitem vosterské magie a zapomněla dávat pozor.

„Odesso." V Calandře nebyl nikdo jiný, kdo by mé jméno dokázal vyslovit s takovým rozhořčením jako moje nevlastní matka.

„Budu připravená včas. Slibuju."

Probodla mě sytě modrýma očima s jantarovými hvězdami, ostrýma jako dýky, a ukázala na dveře. „Už máš zpoždění."

„Ještě ne."

Když jsem kolem ní spěchala do pokoje, rozšířily se jí nosní dírky.

„Tak dobře. Jdu *skoro* včas."

„Pospěš si." Následovala mě dovnitř a do šatny. Když jsem si přehodila vlasy – velmi suché, velmi kudrnaté a vůbec ne hnědé vlasy – přes rameno, pustila se do rozepínání knoflíků na šatech.

„Nemusíte tu zůstávat," namítla jsem. „Brielle nebo Jocelyn mi pomůžou."

Škubla za poslední knoflík tak silně, až se utrhl a odletěl po podlaze. „Vidíš tu někde Brielle nebo Jocelyn?"

„Ehm, ne." Komnaty byly prázdné a noční košile, kterou jsem ze sebe ráno shodila, se válela na hromádce vedle převlékacího paravánu.

Moje komorné byly pro dnešek převeleny k Mae, nebo špehovaly Turany. Odhadovala jsem to na druhou možnost.

„Mají práci v jihovýchodním křídle," oznámila Margot.

No jasně. Nebyli tam ubytovaní Turané?

„Vojáci roztahali po chodbách bláto."

Bláto? „Nepřipluli přes Krisenth? Kde by se zablátili?"

„Odesso," povzdechla si opět podrážděně.

„Dobře. Vyptávat se můžu později."

„Prosím." Postrčila mě dopředu, až jsem musela se živůtkem šatů přitisknutým k hrudi popoběhnout za paraván.

Pak přes něj přehodila novou róbu.

Skutečnost, že dokázala najít odstín šedé ještě o něco nudnější než ten poslední, byla vlastně docela ohromující. S ohrnutým rtem jsem vklouzla do šatů.

„Musíme ti obarvit vlasy. Zase. A nemáme čas." Margotino podupávání vyvolávalo pocit, jako by mě opakovaně pleskala přes ruku. „Plavat. Úplně

oblečená. Proč to děláš? Proč nemůžeš mít normálního koníčka, jako lukostřelbu nebo jízdu na koni?“

Milovala jsem kresbu a malbu, ale ocenila Margot moje umění? Ne. Místo toho se rozčílila, kdykoli jsem měla prsty umazané uhlem nebo pastely.

Chtěla, abych byla jako Mae. Abych milovala šerm a souboje. To byly přijatelné koníčky pro *její* dceru. *Její* princeznu. Ale kreslení a plavání, přestože to byly relativně klidné aktivity, považovala za problematické a otravné.

Ano, plavala jsem. Asi jsem měla počkat do zítřka. Naštěstí Margot nevěděla, jak jsem se vlastně dostala do vody. Nikdo o tom neměl tušení.

Pěkně bych si to odskákala, kdyby někdo zjistil, že se vrhám z útesu.

„Pospíším si,“ slíbila jsem. „Ztratila jsem pojem o čase.“

„Děvče, zkoušíš hranice mé trpělivosti.“

„Promiňte.“ Ať jsem se omlouvala sebevíc, nic se nezměnilo, ale nikdy mi to nezabránilo to zkoušet.

Pořád zuřila, když jsem vyšla zpoza paravánu oblečená v šedé róbě. „Otoč se.“

Obrátila jsem se zády, aby mi mohla zapnout knoflíky.

Látka mi těsně obepínala trup. Výstřih odhaloval klíční kosti a krk, zatímco rukávy sahaly až k prstům. Sukně se mi vlnila kolem boků, šustila a přizpůsobovala se mým pohybům.

V jakékoli jiné barvě by to byly krásné šaty.

V šedé jsem prakticky splývala s mramorovou podlahou. Nejspíš to byl účel.

„Vlasy.“ Margot luskla prsty a ukázala k toaletnímu stolku. Když jsem si sedla na lavičku, postavila se za mě.

Váhala jsem podat jí hřeben. V jejích rukou se měnil ve zbraň, kterou často používala. Po tom, co skončila s mučením, mě hlava bolívala i několik hodin. „To nemusíte. Zvládnu to. Mae vás určitě potřebuje víc.“

„Ta je… zaneprázdněná.“

Zaneprázdněná. Což znamenalo, že byla jako každé odpoledne s kapitánem stráží.

Proč jí nevadilo, že si Mae před audiencí s Turany malinko zadovádí, ale já jsem dostala vynadáno kvůli plavání v moři?

Dvojí metr v tomhle paláci mě dusil.

Margot mi vytrhla hřeben z ruky a prohrábla jím kudrnaté vlasy tak silně, že jsem se musela chytit lavičky, abych nespadla na zem.

Jakmile se zbavila většiny zacuchaných míst, luskla prsty volné ruky. „Prášek."

Natáhla jsem se pro opálový kelímek na toaletním stolku, sundala víčko a zalkla se pronikavým pachem barvy. Během pár minut vyprchá, ale bohové, ten první nádech mě pálil až v krku.

Vtírala mi prášek do vlasů, dokud nezakryl jejich přirozenou barvu. Rezavé, rudé, měděné a karamelové pramínky úplně zmizely. Ani jediná kudrna neunikla, a když jsem se znovu podívala do zrcadla, zíral na mě povědomý odstín hnědé.

Nevadil mi, ne doopravdy. Margot tvrdila, že mi jde k pleti a zvýrazňuje pihy na nose a zlaté oči.

Jenže podle mě jí ta zrzavá prostě příliš připomínala moji matku.

Já jsem jí připomínala matku.

„V životě jsem nepotkala nikoho, kdo by měl takový sklon k vyhledávání potíží." Margot odhodila hřeben a začala mi splétat vlasy do copu. „Mohli tě sežrat žraloci."

„Tak blízko pobřeží žádní nejsou."

„Opravdu? A předpokládám, že tu nejsou ani morhoři. Zapomněla jsi, proč jsou tu Turané?"

„Ne," zamumlala jsem.

Turané připluli, aby zabili monstra, která v uplynulém roce působila chaos na otcových obchodních trasách. Nejdřív se jednalo o sporadické útoky, jenže ty se pomalu stupňovaly, a od léta se ke svému cíli dostala jen jedna loď ze tří. Morhoři nenechávali nikoho naživu.

Ještě loni obývali pouze nejhlubší vody Marixmorského oceánu, daleko od míst, kde pluly quentiské lodě. Proč změnili prostředí? Přesunuly se nestvůry do pobřežních vod kvůli potravě? Objevil se nový predátor, který je hnal k břehům Rosla?

Stvořili bohové netvory ještě děsivější než kruxové?

Nejenže jsme přicházeli o zboží, ale naši nejlepší námořníci se topili a stávali se potravou morhořů. Bylo stále nemožnější – a dražší – přesvědčit kohokoli, aby se vydal na cestu přes Krisenthskou úžinu.

Obchodní trasy potřebovaly zabezpečit. Sklizené obilí, které jsme prodali Laine, Genesis, Ozarthu a Turahu, muselo být doručeno dřív, než další z králů vezme chybějící zásilky jako urážku nebo porušení smlouvy. Jako výzvu k válce.

A tu si nikdo nemohl dovolit, zvlášť když se blížila migrace kruxů.

Potřebovali jsme nashromáždit zásoby. Mít připravené zbraně, jídlo a oblečení, až přijdou nestvůry. Jen bohové věděli, jakou zkázu přinesou. Naše lodě naložené pšenicí, kukuřicí a ječmenem nesměly mizet, zejména když jsme úrodu směnili za zbraně a dřevo.

Quentiští vojáci se pokusili morhořů zbavit, ale netvoři byli stejně krutí a lstiví jako každý válečník. Pohybovali se rychlostí blesku a tuhá kost, která jim vyčnívala z lebky, dokázala prorazit trup lodi. Našim mužům se podařilo několik jich zabít, ale zdaleka to nestačilo. Krvavé potápění lodí pokračovalo.

Otec proto najal Turany, aby Krisenthskou úžinu vyčistili. Jak? Neměla jsem tušení.

„Myslíte, že je dokážou ulovit?" zeptala jsem se Margot.

„No, pokud je těch šest mrtvých zvířat visících v docích nějakým vodítkem, pak bych řekla, že ano."

„Cože? Oni už ty morhoře zabili?" Narovnala jsem se. „Kdy?"

„Přinesli je, když včera v noci dorazili."

Kdybych to věděla, vynechala bych procházku na útes a zamířila rovnou do přístavu. Nikdy jsem žádného z bájných morhořů neviděla, kromě obrázků v knihách. „Jak jsou velcí? Jsou modří?"

Margot se ušklíbla. „Jsi víc nadšená ze šesti mrtvých monster než ze svatby s Bannerem."

Nepletla se. Zmeškala jsem víc plánovacích schůzek, než kolika jsem se zúčastnila.

Otočila jsem se. „Jak myslíte, že je zabili?"

„Odesso," okřikla mě a obrátila mi hlavu k zrcadlu. „Drž. A nehýbej se."

Koho zajímaly moje vlasy? Já se dneska neměla předvádět jako panenka. Nikdo se o mě nezajímal. Přesto jsem mlčela a nechala Margot, ať mi dál splétá vlasy.

Před matčinou smrtí byla její komornou, a protože jsem zdědila její podobu, Margot věděla, jak moje kudrny zkrotit.

„Předtím jsem Bannera viděla." Počkala jsem, až Margot zvedne modré oči a setká se v zrcadle s mým zlatým pohledem. „Prozradil mi, že s Turany dorazil Guardian."

„Ano." Svraštila obočí.

Guardian. Strážce.

Muž, o kterém se proslýchalo, že je krutější a smrtící víc než jakýkoli tvor stvořený bohy.

Zprávy o Guardianovi se dostaly na quentiské pobřeží před třemi lety a od té doby se o jeho původu vyprávěly nesčetné příběhy.

Někteří věřili, že vylezl z hrobu. Byl spíše duchem než smrtelným tvorem. Jiní prohlašovali, že je ztělesněním Izzaca. Bůh smrti se prý už nabažil svého trůnu a převlékl se za člověka, aby pro zábavu mučil lidstvo. A další byli přesvědčení, že mu jeho sílu darovali sami staří bohové.

Byl spíše mýtem než člověkem a příběhy o něm se šířily po kontinentu jako požár.

„Co to znamená, že je tady?" zeptala jsem se Margot.

„Znamená to, že bys neměla chodit bez stráží. A že bychom neměly přijít pozdě." Zuřivě kmitala prsty a každý pramen zaplétala do utaženého copu. Zdálo se však, že proti téhle frašce dnes protestují i moje vlasy. Když mi na spánku potřetí vyklouzl stejný pramen, frustrovaně rozhodila rukama.

„Na tohle nemám čas. Dokonči to a přijď do trůnního sálu." S rozevlátou sukní kobaltových šatů zamířila ke dveřím.

Jak procházela kolem okna, sluneční paprsky se odrážely od drahokamů v koruně. Hedvábné zlaté vlasy jí splývaly po ramenou a zádech. Spíš se vznášela, než kráčela, s hlavou vztyčenou. Možná se nenarodila do královské rodiny, ale Margot Crossová byla v každém ohledu královnou.

Její dcera ji bude následovat.

Když nevlastní matka odešla, postavila jsem se před zrcadlo a nechala klesnout ramena.

V takových chvílích jsem si přála být mladší. Být dítětem jako Arthalayus. Můj nevlastní bratr trávil dny v dětském pokoji a blaženě si neuvědomoval své povinnosti. *Dobře*. Jako dědic trůnu jednoho dne podepíše krevní přísahu a stvrdí věrnost otci, jako většina královských potomků v pěti královstvích Calandry. Brzy bude mít víc povinností, než bych dokázala snést.

Chudák kluk.

Navzdory dvacetiletému věkovému rozdílu jsem doufala, že za mnou přijde, pokud bude potřebovat utéct před otcovými a Margotinými požadavky. Do té doby jsme to břemeno nesly s Mae.

Vlasy jsem teď měla navzdory Margotině snaze rozcuchané, ale nakonec jsem je nějak zkrotila a nechala pár neposlušných pramenů, aby mi

rámovaly obličej. Konec jsem zavázala saténovou stuhou, zvedla z toaletního stolku korunu a nasadila si ji na hlavu.

Byla těžká, chladná a nemilosrdná. Do lesklého zlata byly vsazeny stovky jiskřivých jantarových drahokamů.

Koruna byla jedinou věcí, která nebyla šedá.

Bohové, nenáviděla jsem šedou.

Narovnala jsem záda a zaujala postoj, který mi od tří let vštěpovali učitelé etikety. Podívala jsem se do zrcadla a pohled mi vracela princezna.

Princezna, která přijde pozdě.

Tři

Proklouzla jsem bočním vchodem do trůnního sálu a se zadrženým dechem se tiše přiblížila k Margot a Mae, které stály nalevo od královského pódia.

„Vítejte." Otcův hlas byl stejně chladný jako velký prostor, ve kterém se odrážel ozvěnou. Měl rád mrazivou atmosféru, nejspíš proto, že často odpovídala jeho náladě.

Skrz vitrážová okna proudilo světlo a vrhalo na mramorovou podlahu různé odstíny modré, zelené a žluté. Všichni se shromáždili uprostřed sálu, otcův zlatý trůn na pódiu zůstal prázdný. Kolem postávalo více stráží než obvykle. U každých dveří hlídali čtyři vojáci místo dvou.

Otec nespustil oči z hostů, ale bezpochyby věděl, že jsem nepřišla včas. Později mě za to určitě pokárá.

Margot s Mae si udržovaly odstup a stály pár kroků za skupinou mužů, dokonale upravené a s korunami na hlavách. Dcera stejně krásná jako matka. Mae byla otcovou kopií v jeho tvrdohlavosti a železném odhodlání, ale vzhledem se podobala Margot, od klasické linie nosu až po špičatou bradu.

Vypadala jsem taky jako matka? Přála jsem si mít nějakou vzpomínku na její tvář. Zemřela, když jsem byla ještě nemluvně, a otec nechal z chodeb odstranit její portréty. Skutečnost, že jsem zdědila její vlasy, jsem věděla jen z toho, jak často je má macecha proklínala, ale jinak jsem neměla tušení, jestli máme stejný nos, bradu nebo ústa.

Když jsem se zastavila vedle Margot, vrhla na mě nesouhlasný pohled a pak se znovu soustředila na muže.

V řadě tam stálo pět Turanů a svými širokými rameny tvořili zeď. Každý z nich byl pilířem vypracovaných svalů a hrubé síly. Bohové, vážně byli obrovští.

Banner měřil přes metr osmdesát, ale ve srovnání s nimi byl vytáhlý hubeňour. Ani otec, který byl největším mužem, jakého jsem kdy viděla, se nemohl rovnat výšce a svalnatosti Turanů.

Nebylo divu, že dokázali zabít ty morhoře.

Turané nebyli oblečení ve vytříbených šatech, ale od bandy žoldáků bych nečekala ani na míru šité kabátce nebo naleštěné boty. Na sobě měli kožené kalhoty, přiléhající k silným stehnům. Hnědé, zdobené vesty částečně zakrývaly jejich slonovinové, bavlněné tuniky, které se napínaly na svalnatých bicepsech. Každý měl na zápěstích kožené chrániče a dva z mužů se pyšnili složitým tmavým tetováním na předloktích.

Všichni byli ozbrojeni noži nebo meči připevněnými na zádech, jeden měl u pasu tři dýky. Vypadali spíš připravení do bitvy, nikoli na setkání s královskou rodinou.

Překvapilo mě, že je otec takhle ozbrojené vůbec pustil do trůnního sálu. Normálně byly hostům před audiencí zbraně zabaveny. Odmítli to? Nebo se stráže neobtěžovaly zeptat?

„Než začneme s představováním," zazněl otcův hluboký hlas, „rád bych vyjádřil vděk za vaše služby. Doneslo se mi, že vaše lodě včera v noci přivezly šest morhořů. Nečekal jsem, že budete jednat tak rychle. Za to vám děkuji."

Muž s dýkami zkřížil ruce na hrudi. Měl hustou bronzovou bradku spletenou do copánku. „Udělali jsme jen to, na co jste nás najal."

V jeho tónu bylo něco zvláštního. Náznak povýšenosti, který zkřivil otcovu čelist, když zvedl ruku a luskl prsty.

Rozletěly se boční dveře, kterými jsem před chvílí proklouzla, a dva strážní přinesli truhlu tak velkou, že bych se do ní mohla schoulit a zdřímnout si. Postavili ji doprostřed trůnního sálu, odemkli a odklopili víko, aby odhalili stovky calanderských mincí.

Nikdy jsem takové bohatství neviděla. Ležela tam hromada zlata a stříbra, která by celému Roslu zajistila jídlo na řadu měsíců.

Turanský hraničář s hladkou hnědou kůží a hluboko posazenýma tmavýma očima přistoupil k truhle a sklonil se, aby zkontroloval obsah. Černé vlasy měl spletené do dlouhých, na zátylku svázaných copů. Vzal jednu minci a hodil ji do vzduchu. S cinknutím dopadla na ostatní.

Byl to Guardian?

„Mám to spočítat, Výsosti?" zeptal se, když se připojil zpátky k ostatním.

Počkat. Cože? Koho to oslovil?

Muž uprostřed řady zavrtěl hlavou.

Takže to nebyl hraničář, že ne? Byl to korunní princ?

Turanského prince jsem nikdy předtím neviděla, ale musel to být Zavier Wolfe.

Následník turanského trůnu.

Maein budoucí manžel.

Dobře, *tohle* bylo překvapení. Pokud byla Margot ve stejném šoku, nedala to znát. Mae taky ne. Zjevně jsem něco zmeškala, když jsem přišla pozdě.

Princ Zavier byl v Roslu. Stejně jako Guardian.

Co se to dělo? Měla to být jen krátká audience a příležitost pro otce, aby zaplatil najatým turanským hraničářům. Kdy se z toho stala královská seznamovací schůzka? Věděli o tom všichni kromě mě? To by vysvětlovalo, proč tu byl vosterský kněz.

Ještě že Margot trvala na tom, aby se Mae předtím upravila, pokud to bylo její první setkání se snoubencem.

„Není třeba to počítat," pokračoval otec chladným, lhostejným tónem, ale oheň v karamelových očích prozrazoval jeho skutečné pocity. „Je tam každá mince, na které jsme se dohodli."

Vousatý hraničář s dýkami ho zpražil pohledem. „A co když předem dohodnutá cena nestačí?"

Proslýchalo se, že princ Zavier nemluví. Pokud to byla pravda, pak možná válečník jednal jeho jménem, jako poradce. Nebo generál.

Otcovy oči vzplály ještě intenzivněji, jantarové hvězdy protkané plameny. „A jaká přesně je vaše nová cena?"

Než stačil odpovědět, otevřely se hlavní dveře a upoutaly pozornost všech přítomných.

Do trůnního sálu vstoupil vosterský kněz, se kterým jsem se předtím potkala. Zpod roucha mu vyčnívaly bosé nohy s odpornými zelenými nehty. Tentokrát však nebyl sám. Následoval ho další člen bratrstva ve stejném vínovém rouchu.

Nešel jako normální člověk. Vznášel se těsně nad zemí, jako by ho nesl neviditelný vítr, jako by gravitace na jeho tělo nepůsobila tak silně jako na všechny ostatní. Nehty na rukou a nohou měl tak dlouhé, že se kroutily jako stuhy.

Okamžitě mě zasáhla jejich magie. Moc mi projela rameny a dolů po páteři. Musela jsem se ovládat, abych se nezačala svíjet.

Už jeden vosterský kněz byl nepříjemný, ale dva? To bylo skoro nesnesitelné. Bojovala jsem s nutkáním začít si třít paže a rozběhnout se ke dveřím.

Pokud Margot nebo Mae cítily nepohodlí, nedaly to najevo.

Kdo byl ten druhý kněz? Přijel s Turany? Nebo doprovázel Guardiana?

Vosterové nemohli otřást zemí ani házet ohnivé koule, ale dokázali ohýbat a splétat vzduch nebo vodu podle své vůle. Jejich krevní magie sloužila k vytváření nezrušitelných pout, nikdy jsem však neviděla některého z nich levitovat. Síla nově příchozího kněze působila pronikavěji a mocněji než síla otcova vyslance.

Oba vosterové vypadali stejně, bez vlasů a s průsvitnou kůží, ale ten druhý se zdál starší. Pohnul zelenočernýma očima a chvíli si mě prohlížel, než se ohlédl zpátky ke dveřím.

V místnosti rostlo napětí, a když jsem následovala jeho pohled, srdce mi skočilo až do krku.

Další příchozí nevypadal jako ztělesněný bůh. Nevypadal ani jako duch. Byl vysoký a statný jako ostatní Turané. Svaly, kam se podíváš. Čokoládově hnědé vlasy mu sahaly až na ramena a ostře řezanou bradu kryla krátká bradka stejného odstínu.

Na první pohled to však byl jen muž. Působivý. Děsivý. Ale přesto jen muž.

Jeho duhovky nicméně neměly typický turanský zelený hvězdicový vzor. Byly jako roztavené stříbro. Tekutý kov. Bezbarvé, jako moje šaty.

Guardian.

Jak následoval vostery, dupot jeho bot se sladil s rytmem mého bouřlivého pulzu. Na rozdíl od Turanů neměl žádné zbraně, meč ani nože. Možná otec trval na tom, aby přišel na schůzku neozbrojený, ale stejně jsem měla pocit, že by nás mohl všechny zabít holýma rukama.

Takhle zavraždil Bannerova bratra. Dlouhými prsty mu sevřel hrdlo, dokud nerozdrtil průdušnici.

Pohlédla jsem na svého snoubence. Měl v očích vraždu. Jeho nenávist ke Guardianovi byla stejně silná jako pach mé barvy na vlasy. Bohyně Carine však musela vyslyšet naše modlitby za mír, protože udržel svůj hněv na uzdě a stál po otcově boku jako poslušný generál.

Nebyla jsem do Bannera zamilovaná. Neskákala jsem radostí z toho, že se stanu manželkou muže, který je pod otcovou kontrolou. Přesto jsem nechtěla, aby ho pověsili za zradu.

Vosterové se zastavili dál od ostatních. V tomhle podivném očistci tvořili vlastní skupinu, stejně jako Margot, Mae a já.

Guardian se k nim nepřipojil. Místo toho se řada Turanů rozestoupila a udělala mu místo vedle prince Zaviera.

Místnost znehybněla a utichla. Napětí bylo tak husté, že se sotva dalo dýchat. Magie mi působila bolest hlavy.

Jedna audience. Museli jsme přežít jen jedno nesmyslné setkání. Pak se bude moct Banner omluvit, než mu praskne pulzující žíla na spánku. A já se vytratím do svých komnat, kde počkám, dokud Turané a kněží neopustí Roslo.

Naklonila jsem se a riskla pohled na sestru.

Na jejích líbezných rtech se objevil úsměv. Navenek vypadal skromně a mile, ale já věděla své. Z modrých očích prosvítala lstivost, jako by znala tajemství, které se neobtěžovala sdílet.

Mae milovala tajemství. Přidejte k nim pořádnou dávku konfliktů a špetku krvežíznivosti, a bude šťastná.

Měla takovou povahu, nebo za to mohla výchova?

Když jsem byla malá, Margot mi dávala k narozeninám panenky. Mae dostala v pěti letech od otce sadu pozlacených mečů.

Hodila by se mezi turanské hraničáře? K tomuhle princi? Zdědila otcovu statnou konstituci i Margotinu výšku. Osmnáct let tréninku z ní udělalo vybroušenou zbraň. Turané ji nezlomí.

Možná otec počítal s tím, že to bude naopak.

„Kde jsme skončili?“ zeptal se. „Máte obavy ohledně ceny? Jak to můžeme vyřešit?“

Ehm…

Snažil se Turanům zalíbit? Přesně tak to znělo. Jenže otec se nikdy nepodbízel.

Hraničářův komentář o počítání mincí nechal bez břitké odpovědi a teď se ptal, jak může *vyřešit jejich obavy*?

Mae se naučila lstivosti od něj, tak co se vlastně dělo? Šlo o víc než jen o krále, který najímá žoldáky.

„U představování. Pak budeme pokračovat,“ pronesl levitující voster hlasem jako hedvábí.

Nikdy předtím jsem kněze mluvit neslyšela. Očekávala jsem skřípavý tón, ostrý a pichlavý jako jejich moc, ale tento zvuk byl jemný a okouzlující jako hudba. Zpěv sirén, který vás ukolébá ke spánku, než vás sežerou.

Na jeho příkaz se pozornost mužů přesunula naším směrem. Pět párů turanských očí se zelenými hvězdami v duhovkách se upřelo na Margot

a Mae, zatímco Guardianův stříbrný pohled se zaměřil na mě. Bylo to stejně nepříjemné jako vosterská magie.

Otec kývl na Margot.

Položila ruku na Maeina bedra a společně vykročily k Turanům. Zůstala jsem o krok pozadu.

Prostřední Turan měl na hlavě čelenku, která nebyla vykládaná drahokamy ani kameny. Jen tenká kovová vlákna tvořící stříbrný proužek.

Hnědé vlasy měl kratší než ostatní, měkké vlny mu spadaly kolem obličeje a na zátylku se mírně kroutily. Čelenka mizela za ušima. Jedno z jeho obočí protínala malá jizva a oči měly barvu mechu za bouřlivého dne. Ten odstín téměř pohltil zelené hvězdy v duhovkách.

Princ Zavier byl pohledný. Skutečně ohromující a majestátně mužný. A taky znuděný. Nejevil ani náznak zájmu o setkání s budoucí nevěstou.

Čekala jsem, že každou chvílí zívne.

Guardian naproti tomu vypadal pobaveně, jako by to všechno byl vtip. Při úsměvu mu v koutcích očí naskočily vrásky.

Co mu přišlo legrační? Co mi unikalo?

„Princi Zaviere, představuji vám svoji dceru Mae," spustil otec. „V souladu se Štítem vrabců se za tři měsíce přesně o podzimní rovnodennosti stane vaší manželkou."

Zavier se na Mae dlouze zadíval, načež pohlédl na Guardiana.

Proběhl mezi nimi jakýsi tichý rozhovor. Byla to jedna z Guardianových schopností? Uměl číst myšlenky?

No, pokud by četl ty moje…

Jdi pryč. Prosím a děkuju.

Guardian přikývl a pak promluvil drsným hlasem, ze kterého mi naskočila husí kůže. „Tahle ne."

Margot zamrkala. „Prosím?"

„Tamta." Guardianovy oči se stočily a celá místnost následovala jeho pohled.

Mým směrem.

„Princ Zavier si vezme *ji*," prohlásil. „Dnes večer. Jako odměnu za zabití morhořů."

Čtyři

Ticho v trůnním sále se valilo jako hustý kouř a vysávalo mi vzduch z plic. Podlaha se začala točit a já ztrácela rovnováhu.

Margot mě chytila za předloktí. Na chvilku jsem byla za její uklidňující dotek vděčná, jenže pak mi zaryla nehty do rukávu tak silně, že mi skoro propíchly kůži.

Nepohnula jsem se, přestože mi bolest vystřelovala od zápěstí až k lokti. Nemohla jsem.

Ji.

Mě? Princ Zavier si chce vzít mě?

Ne. Rozhodně ne. To se nedělo. Měla jsem halucinace. Mořská voda mi stoupla do hlavy, nebo na mě Ferious sehrál jeden ze svých triků. Vypadalo to přesně jako něco, co by boha zlomyslnosti bavilo. Možná to byl ten voster, který se ještě nedotkl podlahy, kdo mi do hlavy nasadil tuhle noční můru.

Nebylo to skutečné. Nemohlo to být skutečné.

Byla jsem zasnoubená s Bannerem. Mae si brala turanského prince. Mae. Ne já. Mae.

Margot mě stiskla pevněji, její prsty se mi zaryly do kůže. Naštěstí se mi nedělají snadno modřiny, jinak bych tam do rána měla pět otisků.

Nesnažila jsem se ji setřást. Byla jsem příliš zaneprázdněná Guardianovými slovy, která se mi hromově převracela v hlavě.

Ji.

Ji. Ji. Ji.

Mě.

Ticho se stupňovalo. Napětí se zdvojnásobilo. Ztrojnásobilo. Výbuch byl nevyhnutelný. A když konečně praskl, místnost najednou explodovala.

„To musí být nějaký omyl," pronesla Margot se zaťatými zuby. Každou slabiku podtrhla nehty, které se mi zaryly hlouběji do paže.

„Ne," zaduněl otcův hlas, až otřásl stěnami.

Z Maeina hrdla se vydralo syrové, vyhladovělé zasyčení.

Pak se ozval Banner s tím, co bylo zřejmé. „Je to moje snoubenka."

Smích. Chraplavý. Hluboký. A bez humoru.

Zamrkala jsem a soustředila se, abych našla jeho původce.

Guardian. To on se smál. Ve stříbrných očích se mu blýskalo a úsměv na rtech se rozšířil.

Idiot.

Margot zalapala po dechu.

Otec zaťal čelisti.

Sakra. Nejspíš jsem to řekla nahlas, ale vážně se choval jako idiot, když se smál.

Nadechla jsem se, nikoli k omluvě, ale abych to zopakovala a tentokrát jasněji, ale otcovo mávnutí rukou přineslo zpátky drtivé ticho.

Všichni muži v trůnním sále se narovnali. Jeden z válečníků nepatrně pozvedl ruku, jako by se chystal tasit meč na zádech.

„Princi Zaviere," řekl otec. „Mae je dcera, která se má stát vaší nevěstou. Pokud si přejete upustit od plánovaných oslav rovnodennosti, pak zařídíme svatbu dnes večer."

Pohledem jsem těkala po místnosti a přeskakovala očima z Turanů na levitujícího kněze, na otce, na Bannera a zase zpátky.

Princ byl stále znuděný. Voster vypadal, že upadl do kómatu. Banner se tvářil jako sama smrt. Otec měl příliš neproniknutelný výraz, než aby se dalo rozeznat, co si myslí. Mae s Margot byly rozzuřené. Na mě.

A Guardian se stále usmíval.

Okamžitě jsem ho začala nenávidět. Možná jsem si měla přát, aby mu Banner podřízl krk.

U všech stínů, musím se dostat z trůnního sálu. Hned.

Král to nedovolí, že? Sdělí princi, co si skutečně myslí o nevěstě jako odměně – ať to má být sakra cokoli.

Jenže otec mlčel. Rty měl sevřené do tenké linky, upřeně hleděl na Turany a čekal na jejich odpověď.

Copak mu nevadilo, že mě chtějí využít jako platbu za dluh? Že chtějí vyměnit jeho dceru za truhlu mincí? Nebo v jeho karamelových očích vřela zlost jen proto, že někdo zpochybnil jeho rozkazy?

Nechtěla jsem znát odpověď.

Když jsem od otce odtrhla oči, zachytila jsem Guardianův pohled.

Neměl stejnou stříbrnou barvu jako před chvílí. Oči mu ztmavly a stříbrná ustoupila šedé, zelené a hnědé. Oříškově hnědé a tvrdé jako kámen.

Jeho smích ustal. Pobavení ustoupilo chladnému, krutému hněvu.

Srdce mi tlouklo jako na poplach, až to bolelo. Dunění v uších bylo ohlušující. Zůstala jsem však přikovaná k měnícím se duhovkám. K jeho pohledu. Odmítala jsem se z toho vražedného výrazu sesypat.

Otec mě dávno naučil, že se bojí jen hlupáci.

Možná jsem nebyla jeho oblíbená dcera, ale snažila jsem se nebýt hloupá. Tak jsem vydržela Guardianův pohled, s vůlí neúprosnou jako ozarthské železo. Tu tvrdohlavost jsme měly s Mae společnou.

Koutky Guardianových úst se zvedly.

Jo, pořád to byl idiot. S radostí jsem se stala zdrojem jeho dnešního pobavení. Ohrnula jsem ret a přesunula pozornost na prince Zaviera.

Zůstával nečitelný. Žádný náznak emocí. Žádné známky zájmu nebo lhostejnosti. Nikdy jsem neviděla hrozivější pohled, dokonce ani u otce.

Po zádech mi přeběhl mráz.

Pokud byl Guardianův pohled zkouškou, ten princův přinášel slib. Stanu se jeho ženou.

Podlaha pod mými střevíci se opět vychýlila.

„Nestane se tvojí ženou." Z mého snoubence sálala taková zuřivost, že se prakticky třásl. „Je moje."

Mohlo to být romantické, jenže Banner nebyl naštvaný, protože mu jiný muž kradl milovanou ženu. Ne, zuřil kvůli tomu, že ztrácel spojení s královskou rodinou.

Možná jsem nepatřila mezi oblíbené členy, ale *byla* jsem princezna. Dar za jeho služby. Symbol postavení.

Guardian na Bannerův posměšek odpověděl svým vlastním úsměvem. „Byla tvoje. Ted' patří princi. Naplní jak platbu za naše služby, tak smlouvu. Stane se naší královnou."

Turanskou královnou.

To bylo k smíchu. Nenáviděla jsem střevíce a šaty a nutnost být uvězněná uvnitř. Nesnášela jsem monotónní lekce a audience. Nebyla jsem stvořená k vládnutí. Politika mi připadala nudná a královské večírky přeceňované. Nebyla jsem královna.

Koruna mě začala svědit.

„Na to nepřistoupím," oznámil Banner. „Vezme si Mae."

Princ Zavier otočil hlavu a upřel na mého snoubence bezvýrazný pohled. Výzvu ke vzpouře proti královské rodině. Výzvu nejstarší známé smlouvě v Calandře.

Banner polkl.

Zavier ho mrknutím oka přelétl a obrátil se k otci.

„Princ dostane tu dívku, kterou si přeje." Připadalo mi, jako by Guardian byl uvnitř Zavierovy mysli a představoval hlas, který princ neměl. „A on si přeje ji."

Ji. Zase to slovo.

Bohové. Udělalo se mi zle.

„Štít vrabců vyžaduje dceru dle krále výběru. Jelikož jsem jediný král v této místnosti, volba je na mně." Otec ukázal na Mae. „Ožení se s Mae, to ona je Vrabec. A dostanete zlato, které jsme vám slíbili za pomoc s morhoři."

Tihle muži o nás smlouvali, jako bychom byly zboží.

Mae se naparovala, zjevně poctěna tím, že se stala majetkem. Stála vzpřímeně, ramena měla stažená a na tváři se jí rozléval samolibý úsměv.

Já jsem skřípala zuby, až mi málem praskly stoličky, ale podařilo se mi zůstat zticha. Protesty by k ničemu nevedly. Nikoho v této místnosti můj názor nezajímal. Můj osud nebyl v mých rukou a o mé budoucnosti rozhodovali muži.

Zavier si povzdechl, jako by mu tato hádka narušovala odpolední zdřímnutí.

Nenáviděla jsem ho. Všechny jsem je nenáviděla.

„Král Cross má pravdu." Otcův vyslanec promluvil stejně hedvábným hlasem jako druhý kněz. „Dcera, která má být podle smlouvy nabídnuta, je královou volbou."

Zhluboka jsem vydechla. Kdo by si pomyslel, že voster bude mojí spásou?

„Štít vrabců vyžaduje, aby každá generace dala dceru jinému království. Její otec má právo vybrat, která to bude," pokračoval kněz. „Stále však zůstává otázka platby za morhoře."

Otec zavrtěl hlavou. „Žádná platba nevěstou neproběhne. Zaplatíme zlatem."

„On nechce zlato," prohlásil Guardian.

Jasně. *Ji.* Chtěl mě. Proč? Nebyla jsem nijak zvláštní.

Druhý kněz, který se stále vznášel nad podlahou, zvedl ruku. Ještě než promluvil, věděla jsem, že budu nenávidět každé jeho slovo. „Princ na vaše přání zabil sedm samic ve váš prospěch, králi Crossi. Pokud požaduje platbu nevěstou, musí být zaplacena. A v tom případě si nevěstu vybere *on*."

„Šest," opravil ho otec. „Bylo jich jen šest."

Šest nebo sedm. Koho zajímal nějaký náhodný počet nestvůr? Co na tom, že Zavier uměl zacházet s mečem nebo kuší nebo čímkoli, co použil k zabití těch bestií? Mohli bychom se vrátit k té věci s platbou? Vážně jsem chtěla vědět, jestli se před svítáním vdám, nebo ne.

„Vaši informátoři se mýlili, Veličenstvo." Guardianův krutý úsměv se rozšířil. „*V* Krisenthské úžině bylo zabito sedm samic morhořů, všechny samotným princem. Podle Řetězu sedmera tak může požadovat jako odměnu nevěstu."

Řetěz čeho? Pohlédla jsem na Margot a žaludek se mi sevřel, když z její tváře zmizela barva.

„Řetěz sedmera není nic jiného než dětská pohádka," ušklíbl se Banner. „Není vymahatelný. Vezměte si zlato a odejděte. Vraťte se, až budete připraveni vzít si Mae a podepsat Štít vrabců."

„Řetěz sedmera není pohádka," oponoval Guardian. „Vaše žádost o eliminaci morhořů měla být konkrétnější."

Jak přesně?

„O čem to mluvíte?" Všechny překvapilo, že jsem se odvážila promluvit. „Řetěz sedmera? Co to je?"

„Sedm životů v řetězu." Otcův vyslanec mluvil smířlivě, jako by se snažil být opatrný. „Kdysi dávno, před vznikem pěti království, byly země a moře zaplaveny nestvůrami. Aby znovu získali kontrolu, vládnoucí pánové vydali dekret.

Každý válečník, který riskoval svůj život v boji proti těmto bestiím, měl právo vybrat si odměnu, pokud se vrátil se sedmi hlavami zabitých samic od jednoho druhu. Jako všechny smlouvy, i Řetěz sedmera byl zpečetěn magií."

To znamenalo smrt pro každého, kdo by porušil jeho podmínky. Pokud otec dlužil princi a odmítl by zaplatit, vosterská magie by ho připravila o život.

To proto si Turané přivedli vlastního kněze? Aby prosadil výnos? No, pokud měl moc zpečetit dohodu, nemohl ji taky zrušit?

„Proč sedm?" zeptala jsem se rozechvěle. „Proč je to číslo důležité? A proč samice?"

„Aby se změnil řetězec života," odpověděl vznášející se kněz. „Zabitím sedmi samic se řetězec přetrhne. Zlomte ho na dost místech a ztratí sílu."

Zabít tolik příšer a přežít nemohlo být snadné. To proto starověcí vládci dali za takové výkony požehnání? Vítězové si vysloužíjakoukoli cenu.

Dokonce i nevěstu.

Banner měl pravdu. Znělo to jako příběh z dětské knížky.

„Řetěz sedmera není skutečný. Je to jen legenda." Otec zvedl bradu. „Jedinou nevěstou pro prince Zaviera je Mae, aby naplnila Štít vrabců. Nepošlu místo ní Odessu kvůli zastaralému mýtu, jako je Řetěz sedmera."

Levitující voster se na otce zahleděl. „To, co nazýváš zastaralým mýtem, je starobylá magie. A taková magie je stále magie, chlapče. Je zcela skutečná." Po knězových slovech se trůnním sálem prohnala ledová vichřice. Rozvlnila mi sukni kolem kotníků a sfoukla mi do obličeje pramen Margotiných vlasů.

Pak vítr zničehonic ustal. Lem šatů se zašustěním sklouzl na moje střevíce.

Margot se narovnala a konečně uvolnila zaťaté prsty.

Úleva byla krátká. Voster se spustil a konečně se dotkl chodidly podlahy. Nejspíš to muselo uzemnit jeho moc a nějakým způsobem ji zesílit, protože mravenčení na mé kůži zintenzivnělo, jak jeho magie prostupovala místností.

Vítr ustal, ale chlad přetrvával a teplota stále klesala. Na oknech se vytvořila jinovatka. Podlahu pokryla námraza. Mělce jsem vydechovala bílé obláčky páry. Drkotaly mi zuby.

Čas se zpomalil. Minuty ubíhaly v tiché agónii a teplota nestoupala. Pokud nás tu bude držet uvězněné v této místnosti, všichni zmrzneme.

Jako by vosterova hrozba nebyla dost jasná, teplota opět klesla a byla taková zima, že jsem na jazyku ucítila kovovou chuť krve. Předzvěst zmrzlých plic. Při každém nádechu mě pálily nosní dírky.

Margot se vedle mě začala třást. Mae konečně vypadala vyděšeně. Dokonce i otec zbledl.

Turané stáli nehybně jako sochy a zdálo se, že je to neovlivňuje. Na chvíli mě napadlo, jestli je voster ušetřil své demonstrace, ale na princově čelence se tvořily ledové krystaly. Zavier si vyměnil pohled s Guardianem. Nijak znepokojený, ale rozhodně varovný.

Otec zašel příliš daleko, když zpochybnil vosterskou magii.

„Zpečetil jsem Řetěz sedmera vlastní magií a krví starověkých králů." Vosterův hlas byl stejně smrtící jako ledové rampouchy, které se tvořily na stropě. „Dávej si pozor, co nazýváš zastaralým mýtem."

Otec sklopil hlavu. Bylo to poprvé, co jsem ho viděla sklonit se před někým jiným. Neudělal to ani před vlastním vosterským vyslancem. Popravdě tenhle kněz se chystal všechny zabít, takže bylo načase projevit trochu pokory.

„Omlouvám se, velekněži," zamumlal otec.

Velekněz? *Velekněz?* Pro dnešek jsem měla překvapení plné zuby.

Moje mysl už neměla místo na všechny ty nové informace. Tahle audience měla být pouhou formalitou. Kdybych věděla, že se jí zúčastní vosterský velekněz, radši bych pokračovala v plavání.

Podle té jediné knihy o bratrstvu byli vosterové dlouhověcí, ale ne nesmrtelní. Jelikož velekněze už desítky let nikdo nespatřil ani o něm neslyšel, většina lidí věřila, že zemřel.

Ne, jen se skrýval u Turanů. Byl vyslancem prince Zaviera? Žil v Turahu?

„Je to vaše dcera?" zeptal se velekněz.

„Ano," přikývl otec.

„Pak bude princovou nevěstou jak pro Štít vrabců, tak pro Řetěz sedmera."

Ona. *Ona*.

Já.

Pět

Po velekněžově prohlášení se oteplilo.

Margot se zakymácela a vydechla, ale z úst jí nevyšel obláček páry. Nenáviděla chlad, protože ji bolela kolena.

Jakmile se vrátila původní teplota, led roztál. Trůnním sálem se rozléhalo pleskání vodních kapek o mramor.

Otcův vyslanec zvedl ruku a stejně jako předtím s mými vlasy zatočil prstem. Pramínky vody se hnaly k zavřeným dveřím a mizely skrz škvíry ven.

Vosterské představení skončilo stejně rychle, jako začalo. Kromě mojí podrážděné kůže zmizely všechny stopy magie, jako by se led a vítr tohoto místa nikdy nedotkly.

Princ Zavier kývl kněžím a zamířil k východu. Jeho stráže se seřadily do zástupu a následovaly ho.

Takže tím to bylo vyřízeno? Přišel si pro nevěstu – málem jsem se začala dávit – a dosáhl svého.

Guardian odešel jako poslední, aniž by se ohlédl.

Velekněz se odlepil od země a nesl se po jeho boku.

Jakmile za nimi s duněním zapadly dveře, odvážila jsem se nadechnout.

„Bratře Dime," zadíval se otec na svého vyslance s prosbou v očích. „Musí být něco, co můžeme udělat."

Dime. Zvláštní, že jsem nikdy neslyšela jeho jméno.

Nebyl pravidelným návštěvníkem paláce, ale během mého života se tu několikrát objevil. Na dědečkově pohřbu. Na hostině králů, kterou otec pořádal před pěti lety. Při uvedení Arthalayuse jako dědice quentiské koruny.

Měla jsem se mu taky představit. Možná by pak promluvil v můj prospěch a postavil se veleknězi, kdybych se obtěžovala zjistit si jeho jméno.

„Mae se musí stát turanskou královnou," pokračoval otec. „Odessa to nezvládne."

Auvajs. Jistě, nebyla jsem vyvolená dcera, ale vážně byla ta představa tak nemyslitelná?

Ne že bych chtěla být královnou. To vůbec.

„Ach bohové." Přitiskla jsem si prsty ke spánkům a masírovala bolest, která mi rozkvétala za víčky.

Tohle se neděje. Není to skutečné.

Bratr Dime přistoupil a jeho blízkost zhoršila pulzování v mé hlavě.

Ruce mi bezvládně spadly podél těla, když jsem se setkala s jeho neproniknutelným pohledem. „Prosím."

„Je to tvůj osud, dítě." Natáhl dlouhé, kostnaté prsty. Než se jimi stačil dotknout mé tváře, ucouvla jsem a přitiskla se k Margot v naději, že pohltí pichlavý účinek jeho magie.

Dime naklonil hlavu a stejně jako předtím mě dlouze studoval. Jen jednou mrkl svýma děsivýma očima a zmizel do svého dočasného příbytku v Roslu.

Měl v paláci křídlo? Nebo bydlel ve městě? Možná jsem se měla zeptat.

Bez nutnosti bojovat proti nepříjemnému účinku magie ze mě vyprchaly poslední zbytky síly. Sesula jsem se a dopadla koleny na mramorovou podlahu, až to zadunělo. Zvedl se mi žaludek a hrozilo, že se znovu objeví jídlo, které jsem snědla před několika hodinami, ale potlačila jsem nutkání zvracet.

„Bohové." Rukou jsem si obkroužila obličej a srdce – znamení Osmera. Pochybovala jsem, že Osmero poslouchá, ale pokud Ama, Oda a jejich šest dětí aspoň zamýšleli náznak božského zásahu, brala bych ho.

„Odessa bude mojí ženou," dupl si Banner.

„Slyšel jsi velekněze." Otec si strhl korunu z hlavy a prohrábl si zlaté vlasy. Prameny u spánků vypadaly teď ještě popelavější než před touhle katastrofou.

Lidé mu říkali Zlatý král, kvůli vlasům barvy zralého obilí. Jeho karamelové oči měly stejný zlatý odstín jako mince v truhle a díky jantarovým hvězdám měl vždy zářivý pohled.

Kouzlo zakořeněné hluboko v Calandře nám při narození pozměnilo duhovky těmito hvězdami a navždy nás spojilo s touto zemí. Bez ohledu na to, kde jsme žili, nebo kam jsme se přestěhovali, barva se nezměnila. Každý obyvatel Quentisu měl jantarovou hvězdu.

Každý kromě mě.

Moje oči byly čistě zlaté. Žádná hvězda, ani náznak.

V dětství jsem se otce vyptávala, proč jsem jiná, ale přestala jsem se snažit, když moji otázku nesčetněkrát ignoroval.

Když jsme byly s Mae ještě malé a nastal čas, aby zvolil Vrabce, vybral ji, přestože jsem byla jeho starší dcera. Taky mi to nikdy nevysvětlil.

Zlatý král nikomu nic nevysvětloval.

Otcova přezdívka totiž vyjadřovala hlavně neuvěřitelné bohatství, které přinesl do našeho království od doby, kdy převzal korunu po mém dědečkovi.

Quentis nebýval bohatý. Dědeček miloval ženy a večírky a utrácel peníze svého lidu za extravagantní věci. To on byl důvodem, proč byl náš palác pokrytý zlatem.

Otec se rozhodl využívat naše zdroje moudřeji. Uložil své bohatství pod palácem, ne na jeho zdech. Ale ani Zlatý král nemohl tento nový dluh splatit penězi.

„Musí existovat jiné řešení," protestoval Banner. „Turané mi ji nemůžou vzít. To nejde…"

„Bannere." Otcův hlas se odrazil ozvěnou. „Nech nás o samotě."

„Můj králi…"

„Odejdi. Hned."

A věrný generál Banner bez prodlení odkráčel, s podpatky ostře klapajícími na podlaze.

„Ven," přikázal otec strážím. Na rozdíl od Bannera se nikdo nehádal.

Pak jsme zůstali jen my. Rodina.

Zařinčela čepel vytažená z pochvy a o chvilku později jsem měla nůž na krku.

„Co jsi to provedla?" zasyčela Mae.

„Dej to pryč." Neměla jsem energii ještě na sestřiny výstřelky. Byla jsem jen krůček od dalšího skoku z útesu a Mae si myslela, že je vhodná chvíle vyzkoušet ostří svého nože? Vážně?

Odstrčila jsem ji a odklonila čepel od svého krku, ale stačila trhnout zápěstím a prořízнout mi kůži. Cítila jsem, jak mi po krku stéká pramínek krve.

„Sakra," sykla jsem a přitiskla si prst k ráně. „Vážně jsi mě řízla? U všech stínů, ty jsi démon."

„Pověz mi, co jsi udělala," vyštěkla.

„Nic. Nic jsem neudělala."

Krásné rysy se jí hněvivě zkřivily. „Tak proč tě princ Zavier chce?"

„Jak to mám vědět?" Rukávem jsem si otřela krev a zlostně se na ni podívala. „Možná nemá rád blondýnky."

Sestra se rozmáchla pěstí, že mi vrazí jednu do nosu, ale otec ji chytil za zápěstí a zarazil.

Vytrhl jí nůž z ruky a hodil ho na podlahu. Zastavil se až pod trůnním pódiem.

„Mae," pokárala ji Margot. „Tímhle situaci nepomáháš."

„Něco provedla, matko. Oklamala ho nebo…"

„Tak dost." Otcův příkaz neponechával žádný prostor pro neposlušnost. Pustil Mae a sklonil se. Pak se na mě zadíval karamelovýma očima „Pověz mi upřímně. Setkala ses někdy dřív se Zavierem?"

„Ne." Zavrtěla jsem hlavou. „Nikdy."

„Setkala ses s někým z Turanů od jejich příjezdu?"

„Ani jednou."

„Kde jsi dnes byla?"

Pravda by nepřinesla nic dobrého. Otec o skákání z útesu nevěděl. Banner předpokládal, že jsem šla na vyhlídku kreslit, abych měla lepší výhled na město a unikla palácovým zdem. A Margot s Mae si myslely, že ráda plavu u pobřeží.

Otec by rozhodně nepovažoval moji oblíbenou zábavu za odvážnou, spíš za bezohlednou. „Šla jsem se projít ven. Pak jsem si trochu zaplavala."

Přimhouřil oči, jako by vycítil polopravdu. „A?"

„Když jsem se vracela, narazila jsem před galerií na bratra Dima."

„Před kterou?"

„Tou, ehm… s kruxy."

„K čertu s tvojí zvědavostí ohledně té chodby," vyštěkl a zachvělo se mu chřípí.

Svraštila jsem tvář. „Omlouvám se."

Nejednou mě upozornil, že to není vhodné místo, kde bych měla trávit čas. Nechápal můj zájem o migraci. Ale taky si neuvědomoval, že dnes nešlo o umění ani o nestvůry. Průchod galerií byl prostě nejjednodušší způsob, jak se nepozorovaně proplížit do svých komnat.

Otec si povzdechl. „Co se dnes ještě stalo?"

„Nic. Po setkání s bratrem Dimem jsem běžela nahoru, abych si převlékla šaty. Margot mi pomohla s vlasy." Otec se nehýbal. Nemluvil. Z očí mu sálalo podezření, jako by věděl, že mu neříkám celou pravdu.

Mlčení bylo jednou z jeho oblíbených taktik. Rád sledoval, kdo prolomí ticho jako první.

Obvykle jsem to byla já. A přiznala jsem, že se schovávám před učiteli nebo že podstrkuju zbytky jídla jeho loveckým psům. Že se vkrádám do kuchyně pro dobroty nebo utíkám strážím, abych navštívila doky.

Ale pravda o útesu patřila jen mně. V tomhle jsem neustoupila. Pokud by nějakým zázrakem našel způsob, jak mě dostat z téhle turanské šlamastyky, nechtěla jsem přijít o svoji jedinou svobodu.

„Bohové." Otec si s povzdechem přejel dlaní po bradě. „Je mi to líto, Dess."

Zachvěla jsem se. Kdy mi naposledy řekl Dess? Muselo to být před lety. A nikdy jsem ho neslyšela se omlouvat.

Něha v jeho očích byla tak cizí, že se mi sevřelo srdce. Takhle se na mě nedíval už… dlouho, dlouho. Od dětství. Od dob, kdy jsem se probouzela uprostřed noci s křikem z noční můry a otec mě držel v náručí až do svítání. „Je mi líto, že to musíš podstoupit."

„Nemůžu, otče. Prosím, nenuť mě."

Přejel mi klouby prstů po tváři. „Musíš."

„Nechci si ho vzít. Musí existovat způsob, jak to zrušit."

Otec se odtáhl a smutně usmál. „Ani mimo platbu nevěstou si nemůžeme dovolit rozhněvat Turany odmítnutím. A nemůžeme porušit Štít vrabců, když se blíží migrace kruxů. Do Turahu měla jet Mae. Musíš zaujmout její místo. Teď musíš být Vrabcem ty."

Byla to další smlouva podepsaná krví a zpečetěná magií.

Pokud král odmítl dát svoji dceru jinému králi, pak zemřel. Pokud vím, žádný muž nikdy nedal přednost dceři před sebou samým.

Takovou oběť jsem rozhodně nečekala.

Štít vrabců nebyl jen dohodnutým sňatkem, v jádru představoval obchodní smlouvu. Udržoval všech pět království naživu. Bylo to spravedlivé. Poskytovalo nám to zdroje potřebné k prosperitě, a když přišla migrace, tak i k přežití.

Vyměňovali jsme zboží, které jsme mohli sklízet a chovat – úrodu a dobytek – za to, které jsme neměli. Železo potřebné k výrobě zbraní pocházelo z Ozarthu. Dřevo používané na stavbu budov bylo z Turahu. Laine nám dodávalo koření a zlato. A Genesis těžilo ropu, kterou jsme spalovali v lucernách a kamnech.

Války, které byly kdysi na kontinentu běžné, podepsáním Štítu vrabců ustaly. Naši předkové se obávali, že obchodování se zbožím nebude stačit

k udržení křehkého míru, a tak se rozhodli spojit národy také krví. Proto před každou migrací provdala jedna generace dceru do jiné královské rodiny, aby jejich děti měly vazby na obě země.

Poslední dohodnutý sňatek proběhl mezi Laine a Ozarthem.

Svatby byly velkolepé. Každé království bylo pozváno na oslavu, protože tyto svazky nám připomínaly vyšší dobro. A skutečnost, že mír musí být zachován za každou cenu.

Nemohli jsme válčit mezi sebou, a ještě s jádrem problému. Nestvůry se totiž nestaraly o to, které země napadnou, a neměly žádné slitování.

Kruxové na celé měsíce zatemní oblohu a skryjí slunce za tisíce a tisíce mávajících křídel. Pobijí hospodářská zvířata. Zničí úrodu a sklizeň. Srovnají se zemí domy a hlavní města skončí v troskách.

Od podepsání Štítu vrabců všechna království vydržela a přežila devět migrací.

Oslavila devět sňatků.

Mae měla být desátá nevěsta.

Kdyby nebylo toho prokletého Řetězu sedmera.

„Nemůžu tomu uvěřit," zašeptala jsem. „To se neděje."

„Poslouchej." Otec mě chytil a zatřásl se mnou. Předešlá něha zmizela. „Do dnešního večera je třeba mnoho udělat. Musíš se toho spoustu naučit."

„Není trochu pozdě začít mě připravovat na vládnutí cizímu království?"

„Odesso." Otec mi znovu zatřásl rameny. „Musíš ještě před koncem léta najít cestu do Allesarie. Pak mi dej vědět, jak se do toho města dostat."

Zírala jsem na něj a opakovala si jeho požadavek. „Co-cože?"

Chtěl poslat legii do turanského hlavního města? Ve Štítu vrabců byla klauzule zakazující invazi do cizího království. Neuposlechnutí mělo stejnou cenu jako odmítnutí vydat dceru za manželku.

Smrt krále.

Invaze do hlavního města Turahu by nejenom vyvolala válku, ale také by otce stála život.

To nemohl myslet vážně. Nebo ano?

„Tvé komorné tě do Turahu doprovodí," řekl. „Vymysli si důvod, proč jednu nebo obě poslat zpátky do Quentisu s tím, co se dozvíš."

„Brielle a Jocelyn?"

„Tvoje priorita je Allesaria. Rozumíš? Je to zásadní pro mé plány. Nemůžeme otálet. A musíš taky zjistit co nejvíc o Guardianovi a jeho silách. Najdi způsob, jak ho zabít."

Zůstala jsem zírat s otevřenou pusou. „Chceš, abych zabila Guardiana?"

Vraha. Muže, o kterém se proslýchalo, že v Turahu zabíjí legendární nestvůry. Možná nejlepšího bojovníka v Calandře. Toho Guardiana?

„Ano," řekl otec. „Musíš to zkusit. Přinejmenším zjistit, čeho je schopen. Bez ohledu na to, kolik špiónů jsem do Turahu poslal, nikdo z nich nedokázal zjistit rozsah jeho moci ani její zdroj."

„Má moc? Vypadá… normálně." No, většinou.

Pověsti o Guardianovi říkaly, že je rychlý jako zmije. Že má sílu deseti mužů. Ale jeho moc nebyla jako schopnosti vosterů. Nezdálo se, že by ovládal magii tekutin a krve. Dnes rozhodně nic takového neprokázal.

Až na jeho oči. Neměl v nich hvězdu, stejně jako já. A změnily barvu – pokud jsem si to jen nepředstavovala. V tuhle chvíli jsem si nebyla jistá, co je skutečné. Před hodinou jsem nevěděla, že existuje něco jako Řetěz sedmera nebo platba nevěstou, a teď jsem se chystala jednou stát pro nějakého znuděného, zamlklého prince.

Pohlédla jsem na Margot a doufala, že u ní najdu aspoň špetku soucitu.

Ne. Ani trochu. Pořád zuřila.

Mae se pomalu přesouvala k odhozenému noži.

A otec vypadal, no… rozladěně. Jako by jeho loutky neposlouchaly tahání za nitky.

Přesně tím jsme byli. Loutkami. Neustálý vír myšlenek se náhle zastavil, když mi to došlo.

„T-ty jsi to naplánoval?" Morhoře, žoldáky a všechno to ostatní, co se poslední dobou stalo?

Zamračil se. „Vážně jsi věřila, že Bannerovi legionáři nedokážou zabít hrstku morhořů?"

Takže to skutečně naplánoval.

„Lidé umírali. Poslal jsi vojáky do Krisenthské úžiny, přestože jsi věděl, že se nevrátí?" *Řekni ne. Prosím, řekni ne*. Nebudu schopná se na něj znovu podívat, pokud by dobrovolně použil své lidi jako návnadu pro nějaký politický plán.

„Morhoři *opravdu* útočili podél obchodní cesty. Každý ztracený život byl tragédií. Jakmile jsme si uvědomili, že to není bezpečné, zinscenovali jsme

zmizení několika lodí. Všichni vojáci na palubě se vrátili domů, to však Turané nemusí vědět."

Zhroutila jsem se úlevou. No, aspoň něco. „Nerozumím tomu. Mae se měla za tři měsíce vdát. Proč jsi nepočkal na rovnodennost? Proč jsi je přivedl teď?"

„Nemůžu čekat tři měsíce. Desítky let jsme se snažili najít cestu do Allesarie. Podle všech našich předpokladů leží hlavní město hluboko v turanských horách. Pokud je to tak, armáda tam v zimě nejspíš neprojde. Chtěl jsem, aby Mae měla dost času najít způsob, jak proniknout do města, aby legie stihla cestu předtím, než napadne sníh. Jinak budeme muset počkat až do příštího jara. A pokud dojde k migraci dřív, než vědci předpovídají, ztratím svoji šanci."

„Šanci na co? Na dobytí Turahu?"

Zatnul čelisti. „Ve městě mají něco, co chci."

„Co?"

„Podrobnosti nejsou důležité, ale je zásadní, abych se do města dostal ještě před migrací. Je to naše jediná šance, jak zastavit kruxy."

Čas jako by zamrzl. Stejně jako moje srdce.

Zastavit kruxy. Bylo to možné? Vážně existoval způsob, jak zabránit nestvůrám zničit Calandru? Způsob, jak zabránit hrůzám, které jsem viděla v galerii?

„Jak?"

„To ti nemůžu svěřit. Zatím ne. Ale pro dobro našeho lidu to musíš zjistit. Musíš mi věřit. Najdi mi cestu do Allesarie."

„Jenže co smlouvy. Co…"

„Smlouvy se dají porušit, Odesso. Pamatuj si to."

Závrať se vrátila s plnou silou. „Jak? To by znamenalo, že zemřeš."

„Ne nezbytně."

O čem to mluví? „Nerozumím ti."

Znovu si nasadil korunu. „To ani nemusíš."

Nezáleželo na tom, jestli pochopím jemné detaily. Otec mě bude držet v nevědomosti, dokud nebude mít jinou možnost. Zřejmě mi prozradil jen to, co potřebuju vědět, abych mohla plnit jeho příkazy.

„Jak jsi věděl, že přijde princ Zavier? Když jsi je najal, aby zabili morhoře?" zeptala jsem se.

Povzdechl si, zjevně otrávený mými otázkami, přesto však odpověděl.

„Z různých zdrojů jsme zjistili, že často cestuje se svými hraničáři. Nebylo to jisté, ale stálo to za pokus. Když jsme se dozvěděli, že s nimi byli spatřeni i Guardian a velekněz, předpokládal jsem, že je tam i Zavier."

„Ale nepočítal jsi s platbou nevěstou?"

„To bylo… nečekané."

Znovu jsem si promnula spánky. Bolest se vrátila, když jsem se snažila pochopit smysl téhle konverzace. „Takže jsi najal Turany, aby zabili morhoře, a přivedl je sem, aby si mohli vyzvednout odměnu, protože jsi věděl, že se k nim Zavier pravděpodobně přidá, a to všechno v naději, že princ co? Podívá se na Mae, zamiluje se do ní a bude požadovat, aby se vzali o tři měsíce dřív, než bylo plánováno?"

Otec se ušklíbl.

Jak jsem byla hloupá. Zapomněla jsem, že otec v lásku nevěří.

„Doufal jsem, že bude ochoten posunout datum svatby," připustil. „Chtěl jsem ho přesvědčit, aby si ji vzal dřív pod záminkou posílení našich obchodních cest. Tvrdě jsme pracovali na vybudování skladů, abychom se připravili na krizi. Turah dva roky trpěl suchem. Jejich produkce jim během migrace nepostačí k přežití. Doufal jsem, že urychlím svatbu výměnou za zvýšené dodávky obilí. Pak by s nimi mohla Mae v létě odplout a měla by víc času na to, aby poznala Allesarii."

„Co kdyby princ nepřijel? Co kdyby nechtěl posunout svatbu?"

„V nejhorším případě by si vzali naše zlato jako platbu a Mae by se za Zaviera provdala o rovnodennosti."

Jenže tohle byl ten nejhorší případ. Já jsem byla ten nejhorší případ.

„Proč si vybral mě?"

Mezi otcovým obočím se objevila vráska. „Nevím."

„Mohl mít podezření, že Mae bude tvojí špiónkou?"

„Byl by blázen, kdyby neměl. Není žádným tajemstvím, že každé království v Calandře je zvědavé, kde se Allesaria nachází. Tohle je nicméně jediná příležitost, kdy nás nemohou odmítnout."

Příležitost, která se naskytla pouze díky tomuto sňatku.

„Nenapadlo mě, že Mae úplně pominou," řekl otec. „Špatně jsem to odhadl."

Plánování a intrikování, tak fungovala jeho mysl. Nikomu nevěřil. Očekával zradu. A málokdy byl překvapen.

Mae zkřivila rty. „Měli jsme ji z toho vynechat."

„Asi máš pravdu," zamumlal.

Jenže nebyl žádný důvod mě vynechávat. Byla jsem nicotná princezna, která se spokojila s tím, že splývala se zdmi a stála krok za svojí sestrou. Byla jsem otcova bezvýznamná starší dcera, potomek jeho zemřelé ženy. Byla jsem zasnoubená s jeho generálem a v žádném případě jsem nemohla konkurovat Maeině kráse a šarmu.

Nikdo z rodiny neměl důvod mě podezřívat, že bych mohla upoutat pozornost prince Zaviera.

Roztřásly se mi ruce. „Nejsem špiónka. Ani válečnice. A rozhodně nejsem vražedkyně. To nedokážu." Když jsem naposledy držela meč, zbrojmistr mě odvedl na ošetřovnu, protože jsem si rozřízla dlaň.

„Dokážeš to," přikázal otec. „Zopakuj své rozkazy."

Polkla jsem. „Mám najít cestu do Allesarie. Pak se mám dozvědět všechno o Guardianově moci. A pokud budu mít příležitost, chceš, abych ho zabila."

Jiného člověka.

Žádal mě, abych vzala život.

„Ano." Otcova úleva byla doslova hmatatelná. „Zvládneš to. Musíš to udělat. Pak tě přivedu domů."

Nemožné. Pokud odpluju z Quentisu, pochybuju, že se někdy vrátím.

Zvlášť pokud – až – Turané zjistí, že jsem špiónka.

Nebo až mě Guardian zabije jako první.

„Musíš mi věřit," zašeptal otec. Pak mě políbil na čelo, vstal a kývl na Margot. „Připrav ji."

Na moji svatbu. Dnes večer.

Šest

„Přineste. Mi. Modré," rozlehlo se komnatou Margotino vrčení.

„Omlouvám se, Veličenstvo." Brielle měla zarudlé tváře a na spáncích se jí leskly kapky potu, které se vsakovaly do jejích hnědých vlasů. Nad mírně zvednutým nosem se jí medové oči zalévaly panikou, když se už popáté vrhla do šatny, aby vyměnila troje šedé šaty, které držela v náručí, za troje jiné šedé šaty.

Poslední čtyři hodiny pobíhala po paláci a bezchybně plnila každý macešin ostrý příkaz. Ale najít modré šaty v mojí šatně? To bylo nemožné. Obě jsme to věděly. Brielle byla prostě příliš milá, než aby se Margot postavila.

Kdyby tu byla Jocelyn, rovnou by jí řekla, že nemám jediný kus modrého oblečení, jenomže tu vyslali do lékárny, aby nám sehnala antikoncepční čaj, který jsme si měly vzít s sebou na cestu.

Od chvíle, kdy jsme opustili trůnní sál, dělala Margot přesně to, co jí otec nařídil. S pomocí Brielle a Jocelyn mě připravovala nejenom na svatbu, ale taky na cestu přes celý kontinent.

Možná jsem neměla šaty v tradiční svatební barvě, ale jinak ze mě udělaly nevěstu.

Všechno to hýčkání, kterého se ráno dostalo Mae, teď poskytly i mně. V koupelně mi napustily horkou vanu – možná jsem nedokázala ospravedlnit dědečkovo extravagantní pozlacení paláce, ale vnitřní instalace se mi rozhodně líbila –, vydrhly mi kůži a pak ji namazaly a provoněly olejem.

Do vlasů mi zapletly zelené větvičky. Brielle mi je připnula do složitých copánků a vln, které mi splývaly po zádech. Jocelyn mi na tváře nanesla broskvovou tvářenku a rty mi nalíčila růžovou barvou. Na víčkách jsem měla třpytivé stíny a řasy podmalované kajalovou tužkou. Na obou zápěstích mi cinkaly náramky a v uších visely zlaté, květinové náušnice.

Za celých třiadvacet let jsem nikdy nevypadala krásněji. Víc jako princezna. Přesto mě pokaždé, když jsem zahlédla svůj odraz v zrcadle, zasáhla tak silná úzkost z toho, co mě čeká, že jsem se musela odvrátit.

„Nakonec ti dojde." Margot nacpala sklenice s barvou na vlasy do jedné ze tří truhel srovnaných u zdi.

„Budeš muset najít v Turahu obchod, kde ji prodávají. Do té doby si vlasy myj jen sporadicky."

Princ Zavier si za manželku vybral brunetku, takže jsem jí musela zůstat.

Margot zabouchla víko truhly tak silně, že jsem sebou na stoličce u toaletního stolku trhla. Když bylo zajištěné, vstala a rozhlédla se po komnatě, jestli něco nepřehlédla.

Zbyl v ní jen nábytek. Šperky byly zabalené a uložené spolu s mýdly, krémy a pleťovými toniky. Vybavila mě třemi váčky plnými zlatých mincí. Jocelyn mi sbalila skicák a oblíbené tužky. Brielle poskládala moje šaty a uložila je spolu se spodním prádlem a pantofli.

Bylo dobré nebo špatné, že se veškerý můj majetek vešel do tří truhlic? Jediný sluha je mohl naložit do kočáru během hodiny.

Ráda bych si s sebou vzala ještě pár knih, ale nacházely se v palácové knihovně, a když jsem o ně požádala, Margot mě odbyla, že na to není čas. V Turahu přece taky mají knihovny, ne?

Brielle vyběhla ze šatny s mými nejsvětlejšími šedými šaty. „Tyhle jsou nejbližší modré, co má."

Ani zdaleka nebyly modré. Rozhodně neoplývaly těmi výraznými, zářivými barvami, které většina nevěst nosila v den svatby. Šaty byly téměř bílé.

Barva, do které oblékáme mrtvé.

A kterou nosíme na pohřbech.

„Rozhodně ne," odsekla Margot.

„Jsou dokonalé." Vyskočila jsem ze stoličky dřív, než je Margot stačila vytrhnout z Brielliných rukou, popadla jsem je a odnesla za paraván.

„Nejsou modré," řekla Margot.

„Bude to stačit."

„Modré šaty jsme určitě sbalili."

Posměšně jsem si svlékla saténový župan. Vážně nevěděla, že mám jen šedé šaty? Nebo si nacvičovala argument, až se otec zeptá, proč jsem si na svatbu oblékla barvu smrti?

Bohatě nabíraná sukně mi splývala kolem boků až k nohám. Živůtek byl z vyšívané krajky, zdobené šedými a bílými korálky. Hluboký výstřih na zádech odhaloval páteř.

„Tyhle šaty jsou perfektní. Mae mě může bodnout do zad, aniž by jí cokoli bránilo," podotkla jsem suše.

„Odesso." Za paravánem jsem ji neviděla, ale pravděpodobně se mračila. „Nebuď dramatická."

Zpoza zdi se ozvala rána, jako by někdo rozbil vázu o podlahu.

Vyklonila jsem se přes zástěnu a zvedla obočí. „*Já* jsem dramatická?"

Kázala špatné dceři.

Margot mávla rukou. „Prostě se obleč."

Ze sousední komnaty se ozvala další rána.

Zatímco mě připravovali a balili, sestra měla záchvat vzteku, jaký jsem neviděla od jejích osmi let. Možná že až dokončí demolici, mohla by se přestěhovat do mých komnat.

Křičely prázdnotou, zbavené všeho, co bylo *mé*.

Oblečená a připravená jsem vyšla zpoza paravánu a zalétla pohledem k posteli. Přikrývka byla zmačkaná od věcí, které jsem tam naházela, než se uložily do truhlic. Budu tady ještě někdy spát? Nebo budu dnes v noci sdílet postel se Zavierem? Zachvěla jsem se.

„Brielle, nech nás," přikázala Margot.

„Ano, Veličenstvo." Komorná se uklonila a spěchala ke dveřím. Musela si taky sbalit, pokud mě měla doprovázet do Turahu.

Margot počkala, dokud se za ní nezavřely dveře. „Budeš s ním muset sdílet lože."

U všech stínů. „Vážně teď povedeme tenhle rozhovor?"

Všechno o sexu jsem se naučila od léčitelky, když mi bylo třináct. Zbytek doplnily komorné. Nepotřebovala jsem Margotiny rady, jak spát se svým manželem.

„Byla jsi už s mužem? S Bannerem nebo…"

Po našich zásnubách mě napadlo, jestli bude Banner chtít sex před svatbou, ale Brielle mi prozradila, že má ve městě milenku. Ženu, kterou znal už léta.

Jestlipak s ní ještě pořád spal? Ta představa mi nikdy nevadila. Možná by se to po svatbě změnilo, ale to už nebylo aktuální, že?

S Bannerem jsem nikdy nespala, ale jednou jsem kluka měla. Když mi bylo patnáct. Měl pihovaté tváře a zvonivý smích. Pracoval ve stájích.

Otec musel zjistit, že jsem si ho tajně vodila do svých komnat, protože jednoho dne prostě ze stájí zmizel. Kolik mu zaplatil, aby opustil Roslo? Určitě ne truhlu zlata.

Moje hodnota stoupla. To bylo dobré.

„Ano, byla jsem s mužem," odpověděla jsem. „Další téma."

Nechala to být? Samozřejmě že ne. „Králové jsou mocní muži. A ti často mají… zvláštní chutě."

„Margot." Úplně jsem se zkroutila. „Prosím, přestaňte. Prosím."

Byla jsem od přírody zvědavá, ale ne pokud šlo o otcovy záliby v ložnici.

„Existuje důvod, proč všichni přehlížejí Maeiny eskapády," prohlásila Margot.

Protože si procvičovala svoje sváděcí schopnosti? No, fuj.

„Musíš Zaviera potěšit," pokračovala. „Čím šťastnější s tebou bude, tím méně tě bude podezřívat ze skrytých úmyslů."

Stane se z prince, který si pravidelně zašuká, poblázněný trouba? Možná v Genesis nebo Ozarthu, v Laine nebo dokonce v Quentisu. Ale vážně jsem pochybovala, že Zavier by se svým dědictvím byl jako ostatní princové.

Turah představoval skoro stejnou záhadu jako Guardian.

Jejich vládci se podřizovali podmínkám Štítu vrabců. Plnili své obchodní povinnosti, ale jen tak tak. Pokud šlo o rozšiřování spojenectví, budování vztahů a posilování jednoty, Turah mohl být stejně dobře zavřenými dveřmi.

Před třemi generacemi kruxové zdecimovali jejich bývalé hlavní město. Tenkrát jím bylo pobřežní město Perris, jež zrcadlilo Roslo na druhé straně Krisenthské úžiny.

Jenže král, místo aby své sídlo znovu postavil, ho nechal ležet v ruinách a přesunul pevnost do turanských hor.

Allesaria.

Pokud vím, nikdy tam nepozvali žádného zahraničního vládce. Nebylo zanesené v mapách Calandry. Jeho popis nebylo možné najít v žádné knize.

S každým rokem se tajemství obklopující Allesarii prohlubovalo. Opravdu existoval způsob, jak zachránit náš lid před kruxy? Co se skrývalo v turanském hlavním městě, po čem otec tak toužil? Věděli to i ostatní králové? Nebo jen on?

Určitě nebyl jediným králem, který byl na Allesarii zvědavý. Lidé se vydávali ji hledat a nikdy se nevrátili. Jelikož žádný jiný král nedonutil Turany prozradit její polohu, nezbývalo než je nechat se stále víc a víc vyhýbat diplomatickým stykům.

Až doteď.

Dokud nedošlo na Vrabce.

Existoval důvod, proč byla Mae od dětství tak důkladně cvičena. Měla být první zahraniční princeznou, která do Allesarie vstoupí. Měla šanci odhalit tajemství, které trvalo po generace. Přivést na světlo království, které zatím spokojeně vzkvétalo v temnotě.

A teď byl tento úkol svěřen mně.

Zavier to nehodlal nikomu usnadnit, že? V trůnním sále nás příliš pozorně sledoval. Měl podezření, že otec něco chystá? Za touhle platbou nevěstou muselo být něco víc než jen touha oženit se s někým jiným než s Mae.

Možná mu stačil jediný pohled a věděl, že nebudu představovat hrozbu.

No, měl naprostou pravdu.

Z Maeina pokoje se ozvala další rána. Vydrželo jí to hodinu. Co ještě zbývalo rozbít?

„Vážně není jiné východisko?" Žádný způsob, jak by Mae mohla zaujmout mé místo a zmizet s princem do daleké země?

„Slyšela jsi velekněze." Margotin výraz zjihl a objevil se v něm náznak soucitu. „Povím tvému otci, že jsi připravená."

Byla jsem připravená? A záleželo na tom?

„Můžu před odjezdem navštívit Arthyho? Ráda bych mu dala pusu na rozloučenou."

Margot přikývla. „Samozřejmě."

„Děkuju."

Uhladila si světlé vlasy a vyběhla z pokoje.

Najednou tu bylo příliš ticho a prázdno. Poslouchala jsem, jestli neuslyším nějaký zvuk, ale Mae se musela konečně uklidnit.

Musela jsem si sbalit ještě pár věcí, pokud se dnes večer nevrátím. Vklouzla jsem do šatny a zamířila do nejvzdálenějšího rohu. Pohledem přes rameno jsem se ujistila, že jsem vážně sama, a klekla si na podlahu.

Zatáhla jsem za prkno u zdi a odhalila malou skrýš, na kterou jsem narazila, když mi bylo deset.

Ten den jsme si s Mae hrály na schovávanou. Nesnášela se schovávat, vždycky raději hledala, ale vztekala se, když byla moje skrýš příliš obtížná.

Margot s otcem nebyli jediní, kdo ji rozmazlovali. Taky jsem se přidala.

Tenkrát před mnoha lety jsem se schovala do kouta za šedé šaty a čekala, až mě najde. Prkno mi pod nohou zaskřípalo a objevila jsem tuhle skrýš.

Nevěděla jsem, kdo tu bydlel před mým narozením, ale možná využívala komnaty jiná princezna. Líbila se mi představa, že v nich žil někdo z rodiny.

Nějaká dávno zapomenutá babička, která poprvé uvolnila prkno a schovala dovnitř své vzpomínky.

Že ten náhrdelník, který jsem před třinácti lety našla, nosila na krku.

Vytáhla jsem kožený deník, který jsem si koupila na jaře na trhu.

Na první stránce byla skica Margot, kterou jsem nakreslila poté, co jsem viděla její hádku s otcem. Měla skloněnou hlavu, zvrásněnou tvář a oči plné slz. Nikdy jsem jí tu kresbu neukázala. Byla příliš reálná. Příliš syrová.

Margot neměla ráda skutečné věci.

Na druhou stránku jsem nakreslila Mae v tréninkové aréně. Měla široce otevřená ústa, jako by křičela, a ruce zaťaté v pěsti. Někdy jsem si říkala, jestli se bouří, protože má na bedrech příliš velké břímě.

Možná se zklidní, když se teď přesunulo na mě.

Kromě dvou náčrtků byl deník prázdný. Měla jsem v úmyslu zaplnit ho kresbami Arthyho, paláce, Bannera nebo čehokoli jiného, co by mě zaujalo. Místo toho do něj budu zapisovat poznámky o Turahu a Guardianovi.

Úplně vespod ležel náhrdelník. Jemný řetízek byl úhledně stočený, a když jsem ho zvedla, ve světle se zaleskl přívěsek.

Stříbrné křídlo zasazené do zlatého kruhu. Jenže nemohl být zlatý. Zářil rudě a oranžově jako měsíc v úplňku.

Ten symbol jsem nikdy předtím neviděla. Prohledala jsem celou knihovnu. Nakreslila jsem ho a vzala do doků, jestli ho někdo nepozná, přesto po všech těch letech zůstával záhadou.

Vrátila jsem prkno na místo a opatrně vstala, abych si nepřišlápla sukni. Deník jsem schovala do poslední otevřené truhly. Náhrdelník jsem si připnula a zastrčila do výstřihu.

Dokud nedorazím do Turahu a nebudu se cítit dostatečně v bezpečí, abych ho odložila, zůstane se mnou.

Přívěsek se zahřál, jakmile se dotkl mé kůže. Jako by absorboval tělesné teplo rychleji než zlato nebo stříbro. Nebo ho možná vyzařoval. Byl stejně záhadný jako ten symbol.

Právě jsem vycházela ze šatny, když vešla Mae.

„Už jsi skončila s ničením komnat?“ zeptala jsem se.

„No, rozbila jsem pár věcí.“ Pokrčila rameny. „Jak by sis připadala, kdybys strávila celé dětství výcvikem a nadějemi v něco, co ti nakonec vyrvou z rukou?“

„Naštvaná.“

Nebyla v tom sama. Taky jsem zuřila. Ale zničila jsem pokoj?

„Chci být královnou," prohlásila.

„A já ne. Bohužel ani jedna z nás nemá na výběr."

Mae si prohlédla můj obličej, šaty a vlasy. „Vypadáš krásně."

„Děkuju."

Vzdychla a svěsila ramena. „Budu ti chybět? Protože ty mně jo."

„Ano." Došla jsem k ní, a přestože jsem byla znatelně menší a slabší, objala jsem ji.

Nervózně se zavrtěla. Mae nebyla v objímání moc dobrá, ale stejně jsem to zkoušela. Vždycky jsem se jí snažila dát dvě za každé objetí, které bylo odepřeno mně.

Totéž platilo pro Arthalayuse. Každé ráno jsem chodila do dětského pokoje malého bratra obejmout.

Přitáhla jsem si ji blíž, až se nakonec podvolila a taky mě objala. Možná byla vyšší, silnější a hezčí, ale pořád jsem byla její sestra. Sice to obvykle vyžadovalo přemlouvání, ale nakonec mi objetí dopřála.

„Pořád můžeš být královnou. Otec naplánuje další sňatek." S jiným princem v jiném království.

Mae se zasmála. „Donutí mě vzít si Bannera."

Nejspíš měla pravdu. Pokud nebyl k dispozici žádný princ, generál se stal nejlepší volbou. Zajistilo by nám to Bannerovu loajalitu na dlouhá léta.

Arthymu byly teprve tři roky. Otce čekalo ještě mnoho let vlády, ale jak stárl, potřeboval loajální vojáky.

Margot měla po narození Mae potíže s otěhotněním. Postupně přivedla na svět tři mrtvé děti, ale nakonec se jí povedlo porodit Arthalayuse dřív, než si otec našel novou manželku, která by mu dala mužského dědice.

Neuvidím ho vyrůstat v mladého muže. Přestanu ho znát, že?

„Musíš Arthyho objímat, až budu pryč," naléhala jsem. „Slib mi to."

„Slibuju."

Sliby jí taky moc nešly, ale tenhle možná dodrží.

Ještě pár vteřin jsme se držely, než se odtáhla. „Neplánuj návrat, dokud otci nezískáš veškeré informace."

Sourozenecký čas skončil. Zpátky k práci. „Neboj se."

„Nikdy ti nebudou věřit. Nenech se oklamat žádnou laskavostí."

„Laskavost je špatná. Rozumím."

Povzdechla si. „Budeš hrozná špionka."

„V tom se shodneme." Zasmála jsem se. „Máš ještě nějakou radu?"

„Neumírej." Mae mě pohladila po spánku. „Musíš být nemilosrdná, Dess."

Nemilosrdná. Obě jsme věděly, že to není moje specialita, ale Maeina. „Mám tě ráda."

„Já tebe taky."

Než jsem ji stačila znovu obejmout, otevřely se dveře a dovnitř vešel otec. Margot ho následovala.

Maeina nálada se okamžitě změnila. Něžnost se vytratila. Sepjala ruce za zády, paže přitiskla k tělu a vypadala spíš jako voják než jako princezna. Připomínala Bannera.

Pokud skutečně domluví jejich zasnoubení, mohli by tvořit docela slušný pár.

Otec si mě prohlédl od hlavy k patě karamelovýma očima. Chřípí se mu rozšířilo, když se ohlédl přes rameno na Margot. „Nemohla jsi jí sehnat modré šaty?"

Nevlastní matka sklopila pohled k podlaze.

Král vytáhl z kapsy kabátu skleněnou lahvičku a malý nůž.

Bez jeho pokynů jsem spolkla žluč, která mi stoupala do krku, a natáhla ruku. Bohové. Nebude cesty zpět, že? Ne po tomhle.

Otec mi sevřel prsty a přejel nožem po kůži.

Ucítila jsem zášleh bolesti, který se šířil paží. Do očí mi vstoupily slzy, ale mrkáním jsem je rozehnala, zatímco mi naklonil ruku a plnil lahvičku krví. Pak ji pečlivě zavřel zátkou. Nakonec mi ránu ovázal lněným hadříkem. Tři smyčky a pevný uzel, jako bych byla voják, kterému na bojišti obvazují ránu.

Naposledy jsem se podívala z okna, zatímco krev prosakovala látkou.

Mořské vlny se třpytily pod jasně modrou oblohou. Slunce se blížilo k obzoru a zalévalo Roslo odstíny žluté a oranžové.

Než dnes večer zapadne, budu manželkou.

Měla jsem zůstat ve vodě déle. Měla jsem se nechat unést proudem do hlubin Marixmorského oceánu a nechat nestvůry, aby si vzaly mé tělo.

Měla jsem plavat dál.

Sedm

V palácové svatyni panovalo dusivé horko. Pach kouře a kadidla byl tak silný, že mě pálil v nose, když jsme s otcem procházeli vyřezávanými dveřmi.

Za námi kráčely Margot s Mae a průvod uzavírala řada stráží, jejichž kroky se rozléhaly temným a stísněným prostorem.

Svatyně neměla žádná okna, kterými by pronikalo sluneční světlo. Byla vytesána do skal pod palácem jako místo, kde mohli lidé uctívat bohy během migrace. Dřevěné lavice byly dnes večer prázdné, ale jakmile nastane krize, pravděpodobně poslouží jako sezení i lůžka pro ty, kteří se budou v těchto zdech ukrývat.

Vždycky jsem tu plánovala být s nimi. Strávit měsíce během migrace v přilehlých místnostech, které byly vyhrazeny pro královskou rodinu.

Měli v Turahu pevnost? Jeskyně a tunely pod městem? Tam schovávali informace o kruxech, které otec tak zoufale hledal? Možná že v Allesarii žádný hrad není.

Brzy to zjistím.

Svatyni osvětlovaly stovky svící, které zaháněly temné stíny. Jednou v dětství jsem se zeptala kněze, jak dlouho jim trvá je každý den zapálit. Prozradil mi, že plameny nikdy nezhášejí, pouze vyměňují vyhořelé svíčky – jedině tak se nikdy neztratí Odovi z očí.

Když jsem vyzvídala, proč nejdou Otce uctívat ven, zamračil se a zavolal preceptora.

Toho dne jsem se naučila dvě věci. Za prvé, že svatyně není ideálním místem, kde se schovávat před učiteli. Za druhé, že kněží nemají slunce příliš v lásce.

Nezdálo se, že by se odvažovali daleko od svých palácových komnat, a protože jsem se každovečerním dvouhodinovým modlitbám za každou cenu vyhýbala, málokdy jsme se potkali. Očekávala jsem však, že dnes večer potkám aspoň hlavního kněze, protože se konal svatební obřad, ale svatyně

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Štít vrabců**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.